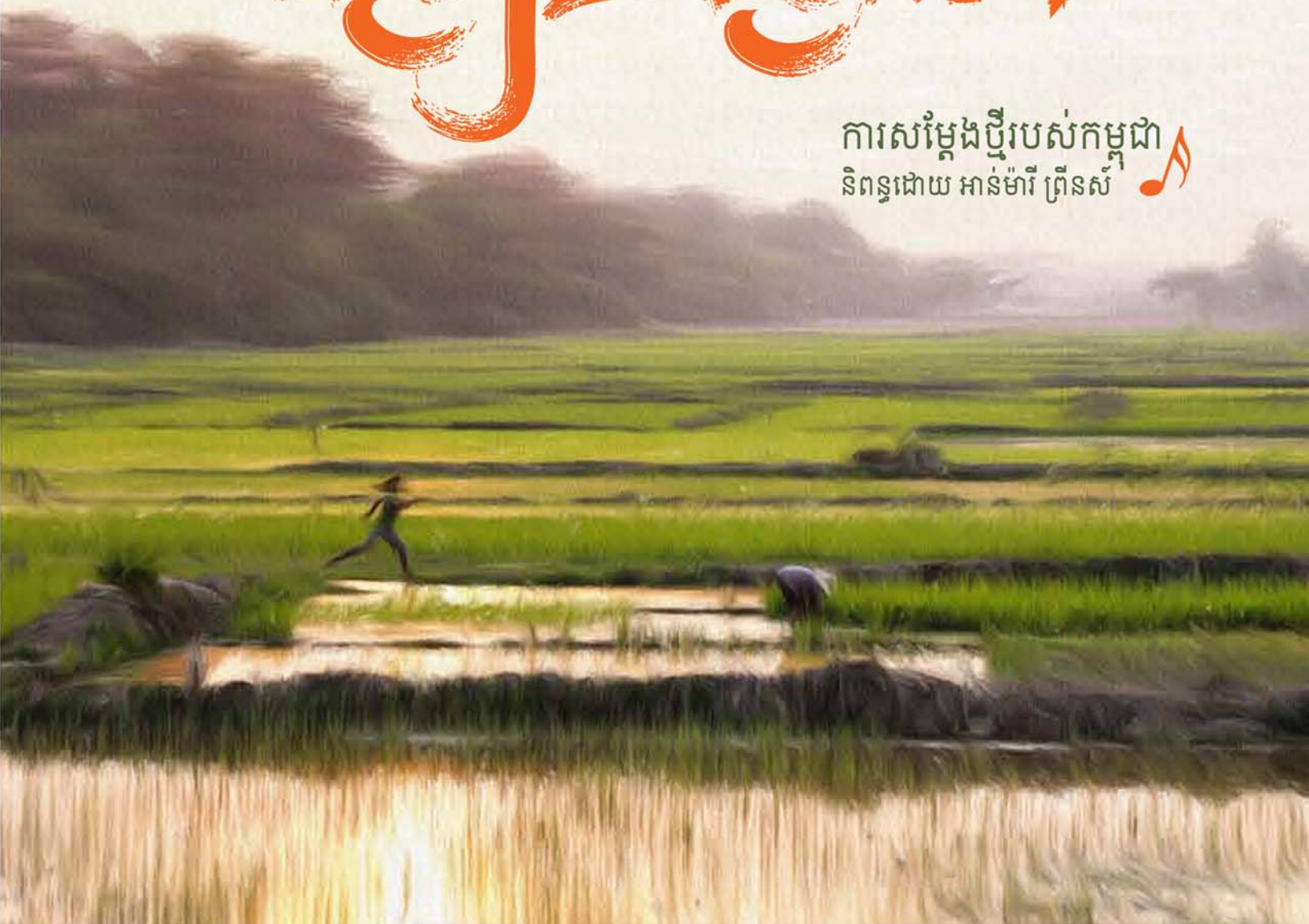

ឧបាយកាល ស្បៀងស៊ី

ការសម្តែងថ្មីរបស់កម្ពុជា
និពន្ធដោយ អាន់ម៉ារី ព្រីនស៍

ស្នេហាគេង ច្រើនជាង

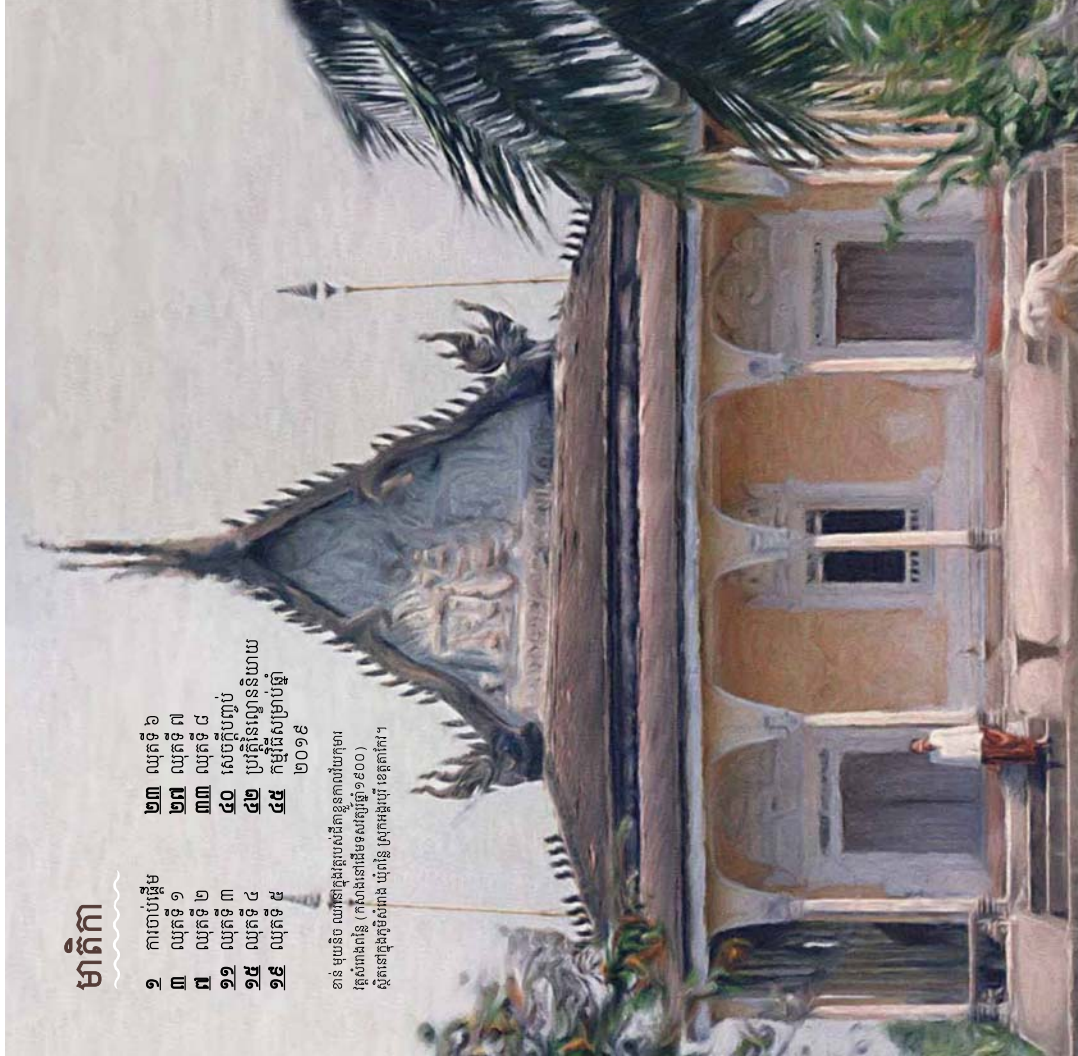
ការសម្តែងប្តីរបស់កម្ពុជា
និពន្ធដោយ អាន់ម៉ារី ព្រីនស៍

មាតិកា

១	ការចាប់ផ្តើម	២៣	ឈុតទី ៦
៣	ឈុតទី ១	២៧	ឈុតទី ៧
៧	ឈុតទី ២	៣៣	ឈុតទី ៨
១១	ឈុតទី ៣	៤០	សេចក្តីបញ្ចប់
១៥	ឈុតទី ៤	៤២	ប្រវត្តិនៃព្យាបាលនិយាយ
១៩	ឈុតទី ៥	៤៥	កម្មវិធីសម្រាប់ផ្ទះ

ខាន់ ធម្មនិច ឈរនៅក្នុងវត្តរបស់ជិតខ្លួនកាលយើងកុមារ
វត្តសំរោងព័ន្ធ (កំឡុងនៅផ្ទះខ្មែរសម័យឆ្នាំ១៩០០)
ស្ថិតនៅក្នុងភូមិសំរោង ឃុំព័ន្ធ ស្រុកអង្គរបុរី ខេត្តតាកែវ។

អារម្ភកថា

ភាពស្ងៀមស្ងាត់រយៈពេលវែងមួយបានកើតមានឡើងនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាទាក់ទងនឹងជំនាន់នៃខ្មែរក្រហម។
នេះជាភាពស្ងៀមស្ងាត់មួយដែលកើតមានជាច្រើនទសវត្សរ៍កន្លងមកហើយ និងបន្តរស់នៅក្នុងភាពភ័យខ្លាច ឈឺចាប់ និងនរេយាបាយ។

ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំក្នុងក្រោយនេះ កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏មោះមុត ដើម្បីបញ្ចប់ភាពស្ងៀមស្ងាត់នេះ
បានធ្វើឡើងតាមទម្រង់យុត្តិធម៌ផ្លូវច្បាប់ កម្មវិធីចុះផ្ទាល់ទៅកាន់មូលដ្ឋាន និងការអប់រំអំពីប្រល័យពូជសាសន៍នៅតាមវិទ្យាល័យក្នុង
ប្រទេសកម្ពុជា។ ខណៈពេលដែលវិធីសាស្ត្រនីមួយៗពិតជាមានតម្លៃចំពោះការព្យាបាលរបស់ផ្លូវចិត្តនៅកម្ពុជា ក៏នៅមានតម្រូវការ
វិធីសាស្ត្រនានាខ្លះទៀត ដែលផ្តោតលើបាតុភូតផ្នែកអារម្មណ៍និងចិត្តសាស្ត្រនៃការផ្សេងៗ រីឯការព្យាបាលរបស់ផ្លូវចិត្ត។ នេះគឺជាប្រព័ន្ធដែលសំល្ហូរ
អាចចូលរួមបំបែកយ៉ាងសំខាន់។ ខ្មែរក្រហមបានសម្លាប់សិល្បករជាច្រើននាក់ ប៉ុន្តែខ្មែរក្រហមមិនបានលុបបំបាត់ឈាមដ៏ស្និទ្ធស្នាល
របស់ប្រជាជនកម្ពុជាបានឡើយ។ សិល្បៈ គឺជាផ្នែកព្រលឹងរបស់យើង។

ព្យាបាលនិយាយដូចដែលបានលើកឡើងតាមរយៈចំណងជើង - ទម្លាយភាពស្ងៀមស្ងាត់ គឺមានគោលបំណងទម្លាយភាពស្ងៀមស្ងាត់
នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ព្យាបាលនិយាយនេះ ជាការសម្តែងអំពីទុក្ខវេទនា កំហឹង និងនរន្ទៈក្នុងការបន្តទៅមុខរបស់ប្រជាជនកម្ពុជា
ទោះបីជាស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបណាក៏ដោយ។ ជនរងគ្រោះនៃរបបខ្មែរក្រហម គឺជាបុគ្គលទាំងឡាយដែលបន្តរស់រានមានជីវិតទាំងការរលួយ
ផ្លូវចិត្តនៅក្នុងសង្គមនៃខ្មែរខ្លាំមួយ ពោលគឺជាមនុស្សដែលពុំមានព្រលឹង ឬស្មារតីបន្តដំណើរទៅមុខទៀត។ ខ្ញុំបានកោរអញ្ជើញព្រលឹង
របស់យើង តាមរយៈការសម្តែងព្យាបាលនិយាយរឿង - ទម្លាយភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ព្យាបាលនិយាយនេះ នឹងជួយស្តារកិត្តិយសនិងភាពជាមនុស្ស
លើកកម្ពស់សីលធម៌ និងជួយដល់កូនចៅរបស់យើង ឲ្យយល់អំពីប្រទេសជាតិរបស់ខ្លួនកាន់តែប្រសើរជាងមុន។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា
ការសម្តែងនេះ ក៏ដូចជាការសម្តែងនានាក្នុងពេលអនាគតដែរ គឺនឹងដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការស្តារសង្គមកម្ពុជាសាធារណៈ។

ឆាំង យុ

នាយកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

កាលប្រជុំវិញមតិសម្តែង

ស្រែលាតអន្លាយ បត់ច្រាយដើរមេឃ
ទឹកចាំងផ្អែកៗ ឃើញដើមត្នោតកំ
កុកក្រៀលក្រសា ចិត្តត្រង់ត្រង់ត្រាំ
គ្រប់ជលវិធី ទ្រហឹងដងអប់...អើយៗ

ត្រដៅទាបទៅ ចេញពីស្វាយ
កន្ទុយដាច់ផ្លូវ ចូលពួនគុម្ពស្មៅ
កន្ទុបភ្នែកប្រាក់ ចូលសំនេរ ក្នុងស្មៅធ្វើហី
ត្រដៅហើរហួស...អើយៗ

កុមារទាំងឡាយ នាំគ្នាដក់ ស្មារតីឆ្ងល់
លេងអែកបាយខ្ញុំ ខ្លះច្រៀងសកាទ័ ហើរដើមឈើធំ
ខ្លះពួនសំន់ ក្រោមម្លប់ត្រាំឈ...អើយៗ

លុះពេលស្វាយ ជិតបាត់ស្ម័គ្រ
បក្សបក្សហើរទៅទ្រន់
ជាហ្នឹងជាផ្លូវ មានតូចមានធំ
គោបាក់នាំ សត្វចូលក្រាលផង...អើយៗ

សន្យាត្រី ដណ្តប់លើវាលស្រែ
សត្វល្អិតទឹកកំក ក្អាត់ស្រែកំពង់
តាវិក ធ្លាក់ទឹកហង់
កសិករលក់លង់ នៅក្នុងនិទ្ទា...អើយៗ

១២ ម្ខាង (សុខធី)

សាធិ បុរិស្ថ - ចម្រៀងសោកស្តាយរបស់ប្រជាជនកម្ពុជា
ស្រណោះអើយកូនខ្មែរ ដូចលោកស្រែត្រូវលុះ
បោកជល់ត្រូវភ្លៀងត្រូវផ្កា ដោយសេសល់ ទុក្ខសោក
នៅទូលនិងកែវនគ្រា អើយ! ។

- សុម្បត្តា -
មានរឿងរ៉ាវជាច្រើនដែលបានកើតឡើង ។ យើងត្រូវតែ
និយាយពីរឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកយើង ។

- សុំណា -
និយាយរឿងរបស់យើង យើងចង់និយាយ
គ្មានពេលវេលា ។

- សុខធី -
ចុះរឿងហេតុអ្វីខ្មែរសម្លាប់ខ្មែរ?

- តាវី -
ពេលនេះត្រូវតែជួយគិតខ្លួនផង ។

សុភវង្ស

ក្រុម - នេះគឺជាប្រជុំនៃការបែងចែកប្រជាជន
អ្នកគឺ សុភី។
អ្នកមានអាយុច្រើនឆ្នាំ។
អ្នកចង់ឮពីការពិត ហើយគ្មានអ្វីក្រៅពីការពិតដែរ។
អ្នកគឺជិតស្និទ្ធ។
អ្នកមានអាយុច្រើនឆ្នាំ។
អ្នកមិនចង់និយាយ។ អ្នកមិនចង់ឃើញ។
អ្នកគឺ អាត្រាក។
អ្នកមានអាយុច្រើនឆ្នាំ។ អ្នកមិនអាចទទួលយកការពិតបានទេ។

ក្រុម - តើលោកឯងមាននូវអ្វីដែលល្អជាងនេះ ប៉ុល ពត ?
ខ្ញុំគឺជាប្រធានយុវជន។
ខ្ញុំអប់រំយុវជនឲ្យប្រុងប្រយ័ត្នជាងគេ។

ក្រុម - តើលោកមានចេញបញ្ចូលប្រធានយុវជនដែរអត់ ?
សុភវង្ស - មាន... ពួកយើងមិនមែនមិនបានទេ។
សុភវង្សត្រូវតែមើល និងក្នុងខ្លួន ក៏ត្រូវតែយកទៅដែរ។
យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ។

ក្រុម - តើលោកជាមនុស្សស្រស់ខ្លាំងដែរឬអត់ ?
សុភវង្ស - អត់ទេ... ខ្ញុំនិយាយពីតម្លៃ។ បញ្ហាថ្នាក់លើ មិនមែនថ្នាក់មក
ខ្ញុំដោយផ្ទាល់ទេ ព្រោះអីការដោះខ្ញុំឱ្យនៅថ្នាក់ក្រោមឯណោះទេ។

ក្រុម - ខ្ញុំអត់ចេះអក្សរ... អញ្ចឹងហើយខ្ញុំស្រីក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់គេ។
ខ្ញុំធ្វើតាមបញ្ជាតែប៉ុណ្ណោះ។

ក្រុម - តើលោកដឹងពីរឿងសម្លាប់ផ្ទាល់ដែរ ឬក៏អត់ ?
សុភវង្ស - រឿងសម្លាប់អីសំបុត្រនៅក្នុងខ្លួនទេ...
ក្រុម - តើអី ?
ឯងកុហក!

សុភវង្ស - នៅក្នុងនេះ គ្មានណាត្រូវតែយកទៅសម្លាប់ទេ។
ខ្ញុំអត់មានបានធ្វើអីទេ។

ក្រុម - ឯងមិនអាចប្រកែកថាមិនដឹងពីរឿងសម្លាប់មនុស្សនេះទេ។
អ្នកណាក៏ដឹងពីរឿងកាប់សម្លាប់នេះដែរ។

ក្រុម - ដំរីស្លាប់ យកចម្ការមកបោកមិនជិតទេ។
សុភវង្ស - ឈប់ទៅ... កុហក! កុហក!
ឯងមិនចង់និយាយជាមួយគ្នា។ ខ្ញុំមិនចង់និយាយជាមួយ
មនុស្សអស់នេះទេ។

ក្រុម - តើអីស្រី...
សុភវង្ស - កាលណាខ្លួនចង់ដឹងដែរ។ គេថា បើឯងសម្លាប់ដាក់អ្នក
ណាតែម្នាក់ អ្នកស្ទើរឆ្ងល់នោះច្បាស់ជាបាត់ខ្លួនខាន។

សុភវង្ស - ប្រជាជន គេចេះតែថាហ្នឹង។ អត់មានអ្នកតាំង។

បាវីស្តី -

ខ្ញុំចង់ឱ្យដឹងនិយាយការពិត ។ ដងដីដីពីរឿងសម្លាប់មនុស្សនេះ ហើយដងដីកាកព័ន្ធនៅក្នុងរឿងយើងដែរ ក្របីកកឱ្យសោះ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

រឿងនេះកើតឡើងគ្រប់កន្លែងហើយ ។ ម្នាក់ៗស្ថិតក្រោម ស្ថានភាពដូចគ្នា ។ ពួកយើងទទួលបានការពិភាក្សាជាដាច់ខាត ។ យើងមិនហ៊ានប្រកែកទេ ប្រោះយើងខ្លួនស្លាប់ ។

បាវីស្តី -

ដងខ្លួនស្លាប់? ចុះដងមិនគិតថាពួកយើងខ្លួនស្លាប់ដែរទេអ្វីស្រាប់?

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

តើយើងអាចធ្វើបានទេ? ប្រទេសបានឆ្លាក់ទៅក្នុងបត់ នោះទៅហើយ ។

បាវីស្តី -

វិប្បដិសាវិគ្គានដើរដងពីរឿងការស្លាប់របស់មនុស្សរបស់មនុស្សនាក់ នោះទេអ្វីស្រាប់?

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

អត់ទេ...រឿងនេះមិនមែនប៉ុន្មានប៉ុន្មានអ្វីស្រាប់ស្រាប់ទេ... មិនថា វាគឺជាអំពើ ប្រល័យជួរជួរសន្តិសុខ ឬក៏មិនមែននោះទេ... ។

បាវីស្តី -

ដោយសារតែដង ប្រជាជនត្រូវគេសម្លាប់ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

ឈប់ប្រកែកគ្នាទៅ ។ នៅពេលដែលម្នាក់ប្រកែកគ្នាខ្លាំងពេក នោះឈាមហ៊ុនដែលរលាយសម្លាប់មនុស្សនឹងត្រឡប់មក មនុស្សជននេះម្តងទៀត ។ សូមឈប់និយាយ ហើយនាំគ្នា ដឹកឆ្ការក្នុងរដូវ ដើម្បីប្រយោជន៍ រីឯបង្កបង្កើន អតីតកាលទៅ ។

បាវីស្តី -

ឈាមស្រស់ច្រើនណាស់ អើយក្រោយទៅជាទន្ធទៅហើយ ។ យើងមិនអាចបង្កើន ឬក៏កើតឡើងទៅបានទេ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

ខ្ញុំមិនមែនប្រយោជន៍នោះទេ ។ ខ្ញុំក៏យើងដែរ ។ នៅពេលដែល អង្គការផ្សេងៗទៀតទៅ ប្រជាជនដែលខឹងសម្បាញក្រុម បានដេញ តាមខ្ញុំហូរដល់ក្នុងព្រៃ ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលខ្ញុំគ្រប់ប្រការក៏ឆ្ងល់ ខ្ញុំត្រូវបានម្នាក់កុម្មិតាទ្រ ។ គេ ថាខ្ញុំទាំងបានឱ្យអាហារខ្ញុំប្របចកទៀតដង ។

គេមិនបានបាញ់ខ្ញុំសម្លាប់ចោលទេ ។ មានន័យថាខ្ញុំអត់បានសម្លាប់ អ្នកណាឡើយ ។ ខ្ញុំនៅតែមានជីវិតរស់ដល់សព្វថ្ងៃ ។ ទាល់តែធ្វើ បុណ្យក្រសួលល្អ ទើបយើងអាចរស់នៅបានឬអ្វីដង ។

បាវីស្តី -

មិនមែនបុណ្យក្រសួលដងទេដែលនាំឱ្យដងមានជីវិតរស់នៅនោះ គឺសាច់ញាតិដងម្តងម្តងនេះគ្រោះ ដែលជីវិតស្លាប់របស់ ព្រះពុទ្ធដងនោះទៅវិញទេ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

ស្លាប់ខ្ញុំ... ខ្ញុំត្រូវទៅស្នាក់នៅ ។ ដល់ម្តងចាយហើយ ។

ត្រា -

ឈប់! មានគេចង់និយាយជាមួយដង ។ គាត់ឈ្មោះ ព្រាហ្ម ។ គាត់មានអាយុ៥០ឆ្នាំ ។ គាត់ស្នាក់នៅទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ។ ថាត្រូវសងសឹក ឬមិនសងសឹក ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

សាកសពឱ្យខ្ញុំនៅដងណា? ដងបានចាប់ខ្លួនគាត់? ដងបានសម្លាប់គាត់? តើសាកសពគាត់នៅដងណា? ខ្ញុំដងបញ្ចុះសពឱ្យខ្ញុំ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

រឿងការសម្លាប់អស់ហើយ ។ នៅក្នុងរដូវទេ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

ដងកុហក!

បុរៈរឿងអ្វី ខ្មែរសម្លាប់ខ្មែរ?

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

ដងមានកុសលជាម្តាយដែរ...

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

ខ្ញុំបានឃើញដង ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

សូមទោស...ខ្ញុំត្រូវទៅហើយ...

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

អត់ទេ ។ ដងត្រូវតែឆ្លើយ ។ ដងសម្លាប់ឱ្យខ្ញុំ នៅពេលដែលគាត់ចេញពីព្រះមហាក្សត្រ ខ្ញុំគ្រាន់តែសួរគាត់ថា -តើឱ្យខ្ញុំមានរឿងអី? តើឱ្យខ្ញុំនៅដងណា?

គាត់ខ្លាចខ្ញុំសម្លាប់គាត់ ។ គាត់ថា គាត់មិនស្គាល់ឱ្យខ្ញុំទេ ។ គាត់កុហក!

ខ្ញុំមានកំផ្លើងមួយដើម ហើយគាត់ដឹងថាខ្ញុំប្រាកដជាបាញ់ សម្លាប់គាត់មិនខាន បើគាត់សាកលាបានសម្លាប់ឱ្យខ្ញុំ ។

ប៉ុន្តែ មិត្តភក្តិខ្ញុំម្នាក់បានប្រាប់ខ្ញុំថា មិនឱ្យសម្លាប់មនុស្សទេ ព្រោះ ថាមានកម្មវិញដែលខ្លួនខ្ញុំធ្វើ ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនសម្លាប់គាត់ ព្រោះខ្ញុំបាញ់រឿងនោះ ប៉ុន្តែទោះជាប្រាកដសព្វថ្ងៃក៏ដោយ ក៏រឿងរ៉ាវទាំងអស់នេះនៅលើក្នុងចិត្តខ្ញុំជាតិទេ ។

បើកាលណាខ្ញុំវាយធ្វើបាបគាត់ ឬប្រហារជាគាត់ព្រមប្រាប់ខ្ញុំ ពីការពិត ហើយខ្ញុំក៏ប្រហារជាអាចបញ្ចុះសពឱ្យខ្ញុំបាន ទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានធ្វើដូច្នេះឡើយ ។

ខ្ញុំមិនដឹងត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចទេ ។

ខ្ញុំដឹងថា រឿងដាច់ដោយការមិនចង់រឿង ។ ការចង់រឿងនឹងគ្នា គឺគ្មានប្រែប្រួលនោះទេ ។ ខ្ញុំដឹងថាយើងមិនត្រូវសម្លាប់គ្នា ត្រូវ ត្រូវជាតិទាំងអស់ដែលមានជីវិតនៅលើផែនដីយើងនេះ សូម្បីតែសត្វ មុស ដែលខាំយើងក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមែនជាព្រះទេ ហើយ

ហេតុដល់ខ្ញុំស្លាប់ ខ្ញុំនៅតែរងទុក្ខនៅកន្លែងនេះ និងមិនដឹងពីការពិតជាប្រាកដ ។

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ -

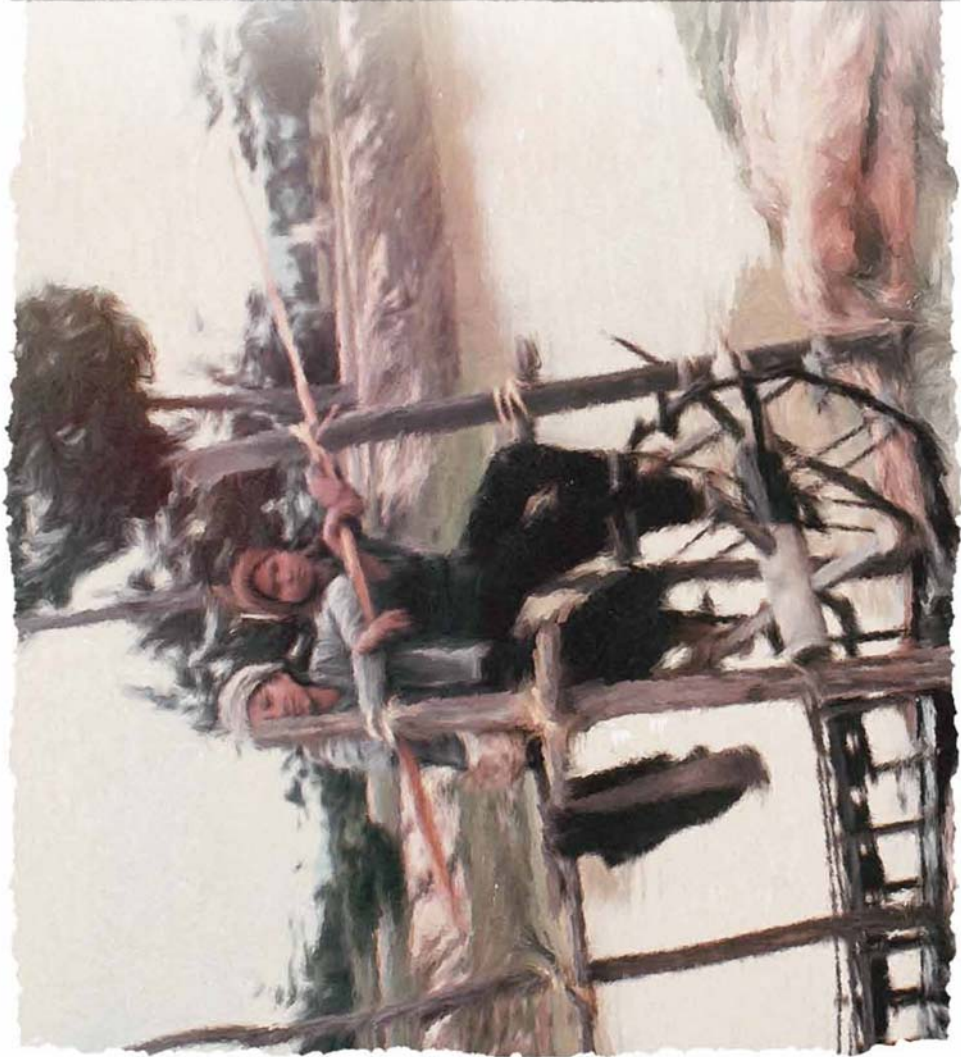
អ្នកណា? អ្នកណាអាក្រក់? តើអាក្រក់នោះអាក្រក់ប៉ុណ្ណាទៅ? តើល្អនោះប៉ុណ្ណាទៅ? តើម៉ូហ្វោរទៅប្រទេសយើងនឹងទៅជាយ៉ាងណា សម្រាប់កូន ចៅជំនាន់ក្រោយរបស់យើង?

សុខប្រឹក្សា/កាត្រាត់ (ត្រា)

បងស្លាប់ចោលអ្នក ជីវិតបងស្លាប់ខ្លួនខ្ញុំទៅដល់ខ្លួនខ្ញុំ ចោលអ្នកដាក់ដងកណ្តាលលោក អ្នករឹងនរណា នរណាគឺជាលទ្ធផលនេះទៅ អ្នករឹងនរណា នរណាគឺជាលទ្ធផលនេះទៅ ។

គ្នាប្រមូលគ្នាបង ចិត្តបងតែងស្តាប់ស្តីគ្នាដល់អ្នកនៅ ពេលនេះបងស្លាប់ខ្លួនខ្ញុំទៅដល់ខ្លួនខ្ញុំ ដិតជាប់សាច់ពៅ ពៅឱ្យពៅឱ្យខ្លួនខ្ញុំ ដិតជាប់សាច់ពៅ ពៅឱ្យពៅឱ្យខ្លួនខ្ញុំ ។

ឱ្យអ្នកខាងទោស ឱ្យអ្នកធ្វើខុសសុំបើកទោស អ្នកបងប្រើហើយឈាមមកស្លាប់ អ្នកស្លាប់ហើយ ដឹកទៅសុគតិភព ។ អ្នកស្លាប់ហើយ ដឹកទៅសុគតិភព ។

ស្រីក្រហម

ត្រា ~
នេះគឺជារឿងដែលបានកំណត់ពីពេលដែល ជីវិតរបស់ ពួកនាងត្រូវបានបំផ្លាញ
អ្នកគឺ ស៊ីណា។
អ្នកមានអាយុ៤៣ឆ្នាំ។
អ្នកតែងតែរីករាយក្នុងជីវិតរបស់អ្នកជានិច្ច។

ស៊ីណា ~
នេះគឺជាឆ្នាំ១៩៧៦។
ខ្ញុំមានអាយុ១០ឆ្នាំ។
គេយកទឹកពុកខ្ញុំទៅមន្ទីរពេទ្យ។
ពួកយើងខ្ញុំ គាត់មានសក់ញាតិអង្គាដ៏ ខ្ពស់សង្ហា។
ពួកយើងខ្ញុំ គាត់មានសម្បុរស្រស់ស្អាតបាយ។
ពួកមានជម្ងឺម្យ៉ាងម្យ៉ាង។ មនុស្សយើងតែងតែហើមញ្ចឹងនៅពេល អត់មានអីហូប។
នេះគេហៅថាជម្ងឺដែលបណ្តាលមកពីការអត់ឃ្លាន។
ខ្លួនរបស់ពួក ចេះតែហើមស្រែកៗ។
ពួក គាត់តែងតែស្រែកកេតកេជួយ។-ជួយផង! ជួយផង!
ខ្ញុំចុកពោះខ្លាំងណាស់។-
ពេទ្យម្នាក់បានចេញមក រួចហើយក៏ប្រែកសន្ទុកឲ្យពួកថា៖

សម្តីប្រាសាទ ~
ឆ្លងណាស់! យើងដឹកមិនរកទេ!

ស៊ីណា ~
ម៉ែក៏បានលើកដៃសំពះទៅកាន់ពេទ្យនោះថា-មិត្តបង!មិត្តបង!
សូមជួយប្តីខ្ញុំផង។ គាត់កាន់តែច្រកពោះខ្លាំងហើយ-។
ពេទ្យនោះក៏ប្តូរចូលទៅក្នុងពេលយប់សត្វ ហើយទាញបានថ្នាំ មួយក្បាលចំណីខ្មៅ រួចហើយក៏ដើរចេញទៅ។

ម៉ែក៏យកថ្នាំនោះមកឲ្យពួក ប៉ុន្តែថ្នាំមិនបានធ្វើឲ្យពួកបាត់ឈឺពោះ នោះទេ។ពួកចម្លើយ។
ពេទ្យនោះក៏ចេញមកម្តងទៀត ហើយក៏ស្រែកសន្ទុកឲ្យពួក៖

សម្តីប្រាសាទ ~
ហើយមេចក៏ស្រែកខ្លាំងៗមើលផ្កាស! ចង់ដាប់ផ្កាស!

ស៊ីណា ~
ពួកស្រែកឈឺ។ ពួកពួកឡើងចៀន។
ម៉ែអង្គពេទ្យ-មិត្តបងអើយ មិត្តបង! សូមជួយប្តីខ្ញុំផង។
គាត់កាន់តែច្រកពោះខ្លាំងហើយ-។
ពេទ្យនោះក៏ដើរសំដៅមកកណ្តាល ដោយមានកាន់ថ្នាំមួយសំប៉ាងធំ ហើយក៏ចាក់ចូលទៅក្នុងសាច់របស់ពួក ពួកបាត់មាត់យឺង
ហើយនៅស្ងៀម។
ម៉ែត្រកង និង ឱបពួក។
ពេទ្យនោះក៏យកចិលមកញ្ចាំងលើមុខម៉ែ

សម្តីប្រាសាទ ~
នែ! មិត្តបងធ្វើអីញ៉ឹង? មិនឃើញប្តីមិត្តបងដាប់ហើយទេអូស!
ហើយចង់នៅឱបខ្មៅចង់ណាទៀត?

ស៊ីណា ~
ម៉ែអត់យំទេ!
ម៉ែគ្មាននិយាយអ្វីទាំងអស់។
ខ្ញុំមានអាយុ១០ឆ្នាំ ហើយចាប់ពីពេលនោះមក នៅក្នុងខ្លួនរបស់ខ្ញុំ រំលងមានអ្វីទាំងអស់។

ត្រា ~
អ្នកគឺ សម្បុរស្យា។
អ្នកមានអាយុ៤៨ឆ្នាំ។
អ្នកស្គាល់ការកាត់មាត់ជាបន្តិចខ្លះ។

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ប៉ុន្តែគាត់សម្លាប់ឱពុកខ្ញុំ ហើយស្រែកដាក់ម្តាយខ្ញុំទៀត

សុខលី ~
ហេតុអ្វីឯងមិនមកអង្គុយជិតយើង?

សុប្បណ្ណ/ពឡ ~ ខ្ញុំមិនទៅអង្គុយជាមួយអ្នក ព្រោះខ្ញុំខ្មាស់តើ។

សុខលី ~ តើអ្នកបានស្តាប់រឿងរបស់ សុណា ដែរឬទេ ?

សុវណ្ណ/ពេទ្យ ~ ខ្ញុំបានស្លាប់ព្រះអស់ហើយ។

សុខលី ~
 បើអ្នកជួបជាមួយពេទ្យម្នាក់នោះដែលស្រែកសម្តែង
 របស់អ្នក តើអ្នកធ្វើដូចម្តេចទៅ ?

សំណួរ ~
ខ្ញុំរត់ទៅឲ្យប្រាយ។
ខ្ញុំនៅឲ្យស្ងៀមដូចជាម្តាយរបស់ខ្ញុំអញ្ចឹង។

សុខ្យល់ ~ បើអ្នកជួបក្មេងស្រីដែលអង្គុយជិតឱកាបសនាង ដែលគេជាច្បាប់ ស្លាប់ ជាមួយម្តាយដ៏ស្រៀមស្ងាត់របស់នាង តើអ្នកធ្វើដូចម្តេចទៅ?

សុំព្រា/ពេទ្យ ~
ខ្ញុំនឹងដើរចូលផ្ទះវិញ ហើយទាញទ្វារបិទតិចៗ។

សុខលី ~
ខាងនៅទីនេះគឺជាពេទ្យ។

តើអ្នកនៅជាតិបានអត់?

សុំប្តូរ/ពេទ្យ ~
នៅឆ្នាំ១៩៧៦។

ខ្ញុំមានអាយុ១៥ឆ្នាំ ។
ពេលនោះមានក្មេងស្រីជាច្រើននាក់បានមកជួបគ្នាគ្នាទៅ ដើម្បី
បម្រើជ្វាបងជិត្ត ។ ខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់ ព្រោះនេះគឺជាភ្នំបូន្ទ
របស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំជាអ្នកមើលថែអ្នកជម្ងឺ ។ ខ្ញុំបានក្លាយជាគ្រូពេទ្យ

[illegible]

ទាំងអស់នេះ សុទ្ធតែជាក្រុមស្រី ។ ខ្លាងអារម្មណ៍ច្រើនប្រហល
 ហើយខឹងសម្បក ។ ខ្ញុំខឹងខ្លាំងណាស់។
 ខ្ញុំចង់រើក្រៃ ខ្ញុំចង់រើថ្ម គ្របយ៉ាងទាំងអស់។
 ខ្ញុំសូមឱ្យក្រុមមា ។ ខ្ញុំសូមអ្នកសម្លឹងលើស្លាប់ម្នាក់ហើយម្នាក់ទៀត។
 ខ្ញុំចង់តែគេចតែវាមិនអាចទៅរួច។

ខ្ញុំបានឆ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពដ៏អាក្រក់នេះ ។
ថ្ងៃមួយ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យសេវាដល់អ្នកឆ្លាក់ដោយអបេចនា នោះគឺជាក់រាស
អ្នកដឹង ។ ប្រធានពេទ្យបានខ្ញុំថា គឺជាជនក្រហើយគាត់ព្រមានខ្ញុំ
ថាបើខ្ញុំធ្វើឲ្យឆ្លាក់សេវាដល់អ្នកនេះម្តងទៀត គេនឹងយកខ្ញុំទៅបៀនសូត្រ
ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក ខ្ញុំដឹងចាំស្តាប់តែបញ្ហាគេហើយ ។

ខ្ញុំក្លាយខ្លួនដូចជាមនុស្សយន្តអញ្ចឹង។
ក្នុងដៃខ្ញុំមានថ្នាំអាចម៍ទន្សាយ និងសេរ៉ាំង។
ទប់ផុត ពួកយើងត្រូវបានដោះ។

ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ខ្ញុំវិញ។
បន្តិចក្រោយមក ខ្ញុំក៏រៀបការ។

ខ្ញុំអត់គួរក្លាយទៅជាពន្ធនាគារ ដូច្នេះកាលដែលខ្ញុំស្រមោកឆ្អឹងនោះទេ ប្រសិនបើខ្ញុំជាមនុស្សស្មៅម្យ៉ាងម្នាក់ ហើយពួកយើងមានកូនដែលប្រកបដោយគន្លងធម៌ល្អ។ ពួកយើងរស់នៅយ៉ាងស្មៅម្យ៉ាងតា។

សុខល្អ ~ អញ្ជឹង! តើអ្នកអាចនិយាយទៅកាន់ស្ត្រីម្នាក់នេះបានទេថា អ្នកស្នាក់នៅក្នុងបន្ទប់នេះដែលមិនបានជួយឱ្យពួកយើងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពសុខភាពល្អបានឡើយ?

សុំអ្នកបោះឆ្នោត ~
 គេនិយាយអ្វីបានទៅ បើពួកយើងគ្មានអ្វីដែលអាចជួយគាត់បានទាល់តែសោះ ហើយបើអ្នករូបក៏ប៉ុនសម្រាប់គ្នា ខ្លួនគាត់។ អញ្ចឹងពួកគេបានជាពួកគេឆ្កប់។ ទោះបីជាមានអ្វីស្អី ក៏មិនអាចជួយពួកគេបានដែរ។ គេនិយាយអ្វីអ្នកគេបានទៅ? ខ្ញុំដឹងមត្តនៅក្នុងទ្រង់អញ្ចឹង។

សុខី ~
អ្នកគួរតែនិយាយពាក្យថា សុំទោស ទៅកាន់នាងទៅ!

សុវណ្ណ/ពេទ្យ ~
អត់ចោលឲ្យខ្ញុំផង ដោយសារកាលនោះពួកយើងគ្មានថ្នាំហើយខ្ញុំក៏
គ្មានសិទ្ធិអ្វីទាំងអស់។ ឲ្យខ្ញុំសុំទោស។

សុខុម៌ ~ តើអ្នកទទួលយកការសុំទោសនេះដែរអត់?

ស៊ីណា ~
ខ្ញុំដឹង ខ្ញុំគួរតែរកវិធីបោះឆ្នោតឲ្យគាត់។ ប៉ុន្តែគាត់បានសម្លាប់ខ្ញុំពាក់ខ្ញុំ
ហើយបានប្រែរូបសម្ពត្តឲ្យផ្សេងខ្ញុំ។ ខ្ញុំពិតប្រាកដប្រជានិច្ចណាស់។
ខ្ញុំមិនដឹងដែរ។ ប្រសាសន៍ស្មោះត្រង់នោះបែបណាទេ? ហើយខ្ញុំក៏
មិនដឹងថាខ្ញុំយាយយ៉ាងម៉េចដែរ។

ត្រា (ច្រៀង) ~
សូចាកចេញពីផ្ទះសំនែងពេលវេលា សំដៅទៅកង្វះនៃ
សេចក្តីសេឡាញ។

សុវណ្ណ/ពេទ្យ

បេដងខ្ញុំសប្តិហ្ន៍ព្រាតិធម្មតា បេដងខ្ញុំស្រាវប្រកាស ក្នុងមួយ
ជីវិតនេះខ្ញុំគ្មានដឹងណាស់ ហើយខ្ញុំក៏មិនដឹងបញ្ចប់ដែរ។
នេះជាលើកទីមួយហើយ ដែលខ្ញុំនិយាយអំពីជំនឿរឿងរបស់ខ្ញុំ។
អរគុណណាស់! អ្នកបានទទួលរឿងដែលលាក់នៅក្នុង
ចិត្តខ្ញុំក្នុងមក។

សុំណា ~ ខ្មោចស្លៀក គព្ពស្លៀក ជលកប្បបាល គេងអនាមាស គ្រូ

ខ្ញុំឮឈាមរតកយោស ។ ខ្ញុំចង់អភិយោសឲ្យគាត់ខ្លាំងណាស់ ។
ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវបង្កើតនូវអ្វីអីក៏ដែលបានកើតឡើងបាននោះទេ ។
បើយើងចំរើច គឺយើងហាក់ដូចជាជាប់ពុក ម៉ែ កូន បង ប្អូន
ម៉ឹង មា ដោយទេវទេវអញ្ចឹង ។

តាមត្រីវិស័យ (ទាំងអស់គ្នា)

ការចងចាំ

ការចងចាំជាច្រើន ។ វាចេះតែរំលងទៅលើមក

ដូចជាការកំណត់ដែលកំពុងវិលមកវិញ។

តែងតែមានលក្ខណៈដូចគ្នាជានិច្ច ។ ដូចជាកាំកង់.....

កង់វិលនៅក្នុងក្បាលរបស់ខ្ញុំ ។

ស្នេហា

ក្រោ ~
នេះគឺជាជំងឺដែលកើតឡើង និងភាពអាម៉ាស់
ដែលគ្មានថ្ងៃបញ្ចប់
អ្នកគឺ លោក វីរ្យ៍ ។
អ្នកមានអាយុ៥១ឆ្នាំ ។
អ្នកបាត់បង់នូវក្តីប្រាថ្នាជិត៥៧ឆ្នាំ ។
ហើយអ្នកគឺជា ម្តាយរបស់លោក វីរ្យ៍ ។
អ្នកមានអាយុ៧៦ឆ្នាំ ។
អ្នកគឺជាអ្នកកាតាកូនរបស់ខ្លួន ។

សុវណ្ណ/ម្តាយ ~
យើងរស់នៅក្នុងភាពលំបាកលំបិន ។
កូនខ្ញុំមានបញ្ហាច្បាស់ ។ ពេលដែលកូនខ្ញុំច្បាស់
មើលទៅហាក់បីដូចជាកូនរបស់ពេទ្យដែលបាត់បង់
កូនខ្ញុំមានជំងឺ ហើយជំងឺនេះមានទាក់ទងទៅនឹងការលំបាក
ជនរបស់ពេទ្យ ។
កូនខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្ស អាក្រក់ទេ ។
ពុំមែនធ្លាប់ធ្វើអីអាក្រក់ទាល់តែសោះ ។
ប៉ុន្តែមានថ្ងៃមួយនោះ នៅពេលដែលគេចាប់កូនខ្ញុំយកទៅដាក់គុក
គឺថ្ងៃនោះហើយដែលបានបំផ្លាញជីវិតពួកយើង ។

តារី ~
គេចាប់ដងយកទៅដាក់គុកអ្វី ?
សុវណ្ណ/ម្តាយ ~
គេបានដងកូនខ្ញុំ ។
គេចង់បានឈ្មោះ ។

សុខលី/វីរ្យ៍ ~
ខ្ញុំអត់បានប្រាប់ឈ្មោះអ្នកណាទេ...
សុវណ្ណ/ម្តាយ ~
គេវាយកូនខ្ញុំដងណាស់ ។
តារី ~
ដងបានប្រាប់ឈ្មោះទៅគេ ?
សុវណ្ណ/ម្តាយ ~
គេធ្វើទារុណកម្មកូនខ្ញុំ ។
សុខលី/វីរ្យ៍ ~
ខ្ញុំឲ្យឈ្មោះមនុស្សពីរនាក់ដល់ពួកគា ។
តារី ~
ដងបង្ខំបញ្ជូនឈ្មោះមនុស្សច្រើនណាស់ ។
សុវណ្ណ/ម្តាយ ~
គេផ្តល់ដងកូនខ្ញុំ ។
តារី ~
ដងបញ្ជូនមនុស្សទៅកូនខ្ញុំដងសម្រេចណាស់ ។

សុខលី/វីរ្យ៍ ~
គេចង់ខ្ញុំឲ្យក្បាលចុះក្រោម ។
ខ្ញុំប្រាប់ឈ្មោះមនុស្ស៥នាក់ដល់ពួកគា ។
គេជ្រមុជទឹកខ្ញុំ ។ ខ្ញុំប្រាប់ឈ្មោះមនុស្ស៥នាក់ដល់ពួកគា ។
គេយកខ្សែភ្លើងយកខ្ញុំពេញស្លាប់ ។

សុប្បាយៗ ~

កូនខ្ញុំវាយដុចសត្វអណ្តើកដងក្ដើងក្ដើង។

សុខល្អវិទ្យុ ~

ខ្ញុំនឹកឃើញឈ្មោះអ្នកណា ខ្ញុំក៏ប្រាប់ទៅគេ។

១០នាក់ ២០នាក់ ៣០នាក់...ខ្ញុំប្រាប់ទាល់តែគេញចិត្ត។

ព័រី ~

ឯងប្រាប់ឈ្មោះគេប្រហែលជា៣០នាក់។

បើឯងចំណាយនោះ ពួកគេម្នាក់ៗ និយាយតែឈ្មោះមនុស្ស

៣០ ឬ ៤០នាក់នោះ ឆ្កឹងរយៈពេល១ឆ្នាំ ឬ២ឆ្នាំ

ប្រាកដជាគ្មានសល់មនុស្សទេ។

សុប្បាយៗ ~

កូនខ្ញុំមិនចង់ធ្វើអ្វីឯងទេ។

តើនរណាសម្លាប់នរណាទៅ? ខ្ញុំមិនដឹងទេ។

សុខល្អវិទ្យុ ~

ខ្ញុំគិតដល់អ្នកដែលត្រូវស្លាប់ជាញឹកញយ។ ខ្ញុំបន់ព្រះថា

បើខ្ញុំហៅឈ្មោះពួកគេ សូមព្រះអ្វីយកឱ្យប្រយោជន៍របស់គេឯងទុក

ពីការបំបោកនាគាផង។

ពីម្សិលមិញទៅមួយថ្ងៃ វាទៅតែធ្វើឱ្យអាយុខ្ញុំឈឺចុកបាប។

វាដាក់ក្នុងអាយុខ្ញុំជាញឹកញយថ្ងៃ។ ហេតុអ្វីបានជាមិនមែន

ខ្លួនខ្ញុំជាអ្នកស្លាប់ទៅវិញ។

ត្រា ~

លោកវិទ្យុ! បើមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលស្លាប់នៅមានជីវិត

រស់នៅ តើលោកមានប្រតិកម្មយ៉ាងម៉េចដែរ?

តើលោកនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េច?

សុខល្អវិទ្យុ ~

បើអញ្ជឹងមែន ខ្ញុំពិតជាសប្បាយចិត្តណាស់។

ខ្ញុំនឹងលុតជង្គង់សុំឱ្យគាត់កែទោសឱ្យខ្ញុំ។

សុប្បាយៗ ~

ហើយសូមកុំដែលបានស្លាប់នោះឱ្យបណ្តាញកម្មអាក្រក់

ចេញឱ្យអស់។

១ ចម្លើង (ត្រា និងសុខល្អ)

អូ អើ — សម្បត្តិ

បើខ្ញុំបោលម្សៀត អើយបោលម្សៀត

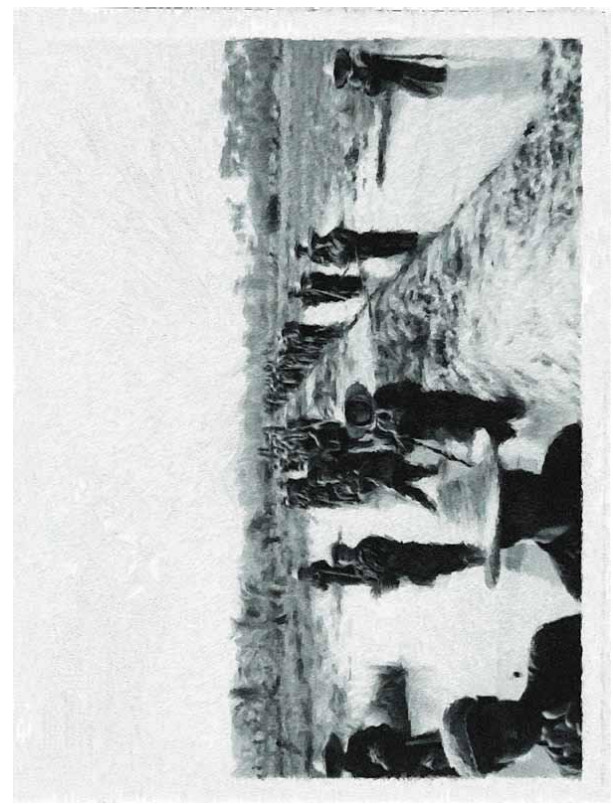
កុំទុកសំឡេងនាំច្រន់ផែនដី នាំច្រន់ផែនដី បំភ្លេចខ្ញុំចុះ

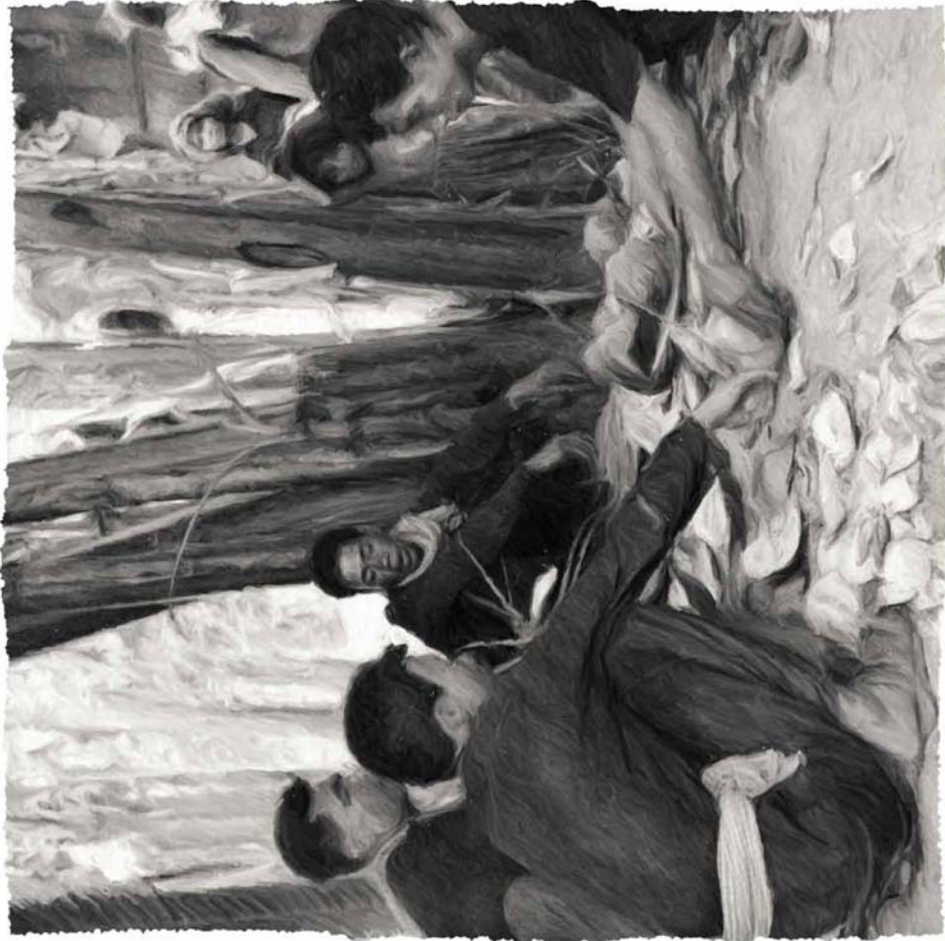
ឱ្យលិចតាមថ្ងៃ បើនៅចម្រើនទឹកដីគោកឆ្លុក

ទឹកដីគោកឆ្លុក។

បើមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលស្លាប់នៅមានជីវិតរស់នៅ

តើលោកមានប្រតិកម្មយ៉ាងម៉េច? តើលោកនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េច?

សេចក្តីផ្តើម

ព្រា ~
នេះគឺជាជំងឺរាងកាយស្ម័គ្រម្នាក់ ដែលធ្លាប់ប្រែប្រួលចង់បាន
ពិភពលោកមួយដែលប្រសើរជាងមុន

អ្នកគឺជាលោក សាវន៍ ។
អ្នកមានអាយុ៥២ឆ្នាំ ។
អ្នកបាត់បង់ជីវិតប្រឈមនឹងជំងឺ។

ព័រនិស្សិត ~

ខ្ញុំឈ្មោះ សាវន៍ ខ្ញុំរស់នៅតែម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះ ។
កាលពីស្រីច្បងខ្ញុំគឺជាសិស្សប្រឡងម្នាក់នៅឯសាលារៀនឯកម្មនេះ ។
ឪពុកម្តាយខ្ញុំមានមោទនភាពចំពោះខ្ញុំខ្លាំងណាស់ ។
ពួកខ្ញុំគិតខំធ្វើការ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចទៅរៀនសូត្រឯសាលាវិទ្យាល័យ
នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។ ខ្ញុំនឹងអត់បានឈប់សិក្សាច្បាប់
ម្នាក់ ។ កាលណោះគឺជាដំនាន់ លន់ នល់ ហើយស្ថានភាពមិនល្អ
ទាល់តែសោះ ។ នៅក្នុងប្រទេសមានការរីកសម្បើមណាស់ ។
និស្សិតដូចខ្ញុំ គឺជាអ្នកដែលមានការសម្រេចចិត្តថែរក្សា ។ យើងក៏
យើងចង់បានសង្គមមួយ និងពិភពមួយដែលល្អជាងនេះ ។ យើងក៏
បានធ្វើបាតុកម្មដ៏ធំមួយប្រឆាំងនឹងពិភពលោក ហើយពួកនិស្សិតជាច្រើន
នាក់ក៏ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួន រួមទាំងប្រជុំផង ។
នៅក្នុងគុកគេធ្វើការណាមួយខ្លាំងណាស់ ។ គេវាយធ្វើបាចខ្ញុំ ហើយ
ថែទាំទាំងឯកខ្ញុំឲ្យរឹងមាំ ។ ប៉ុន្តែ ការដែលគេធ្វើបែបនេះ
គឺធ្វើឲ្យខ្ញុំស្លាប់ លន់ នល់ កាន់កាប់ខ្លាំងឡើង ។
នៅពេលដែលគេដោះលែងខ្ញុំ ខ្ញុំក៏តែចូលព្រៃ តែពេលនោះហើយដែល
ខ្ញុំបានជួបជាមួយមិត្តភាពមា ។ ខ្ញុំត្រូវបានធ្វើការប្រយុទ្ធដើម្បីទទួល
បាននូវសង្គមមួយដែលប្រសើរជាងនេះ គឺប្រទេសមួយដែលពោរពេញ

ទៅដោយសេរីភាព គ្មានអំពើពុករលួយ ហើយគ្រប់គ្នាមាន
អាហារប្រចាំថ្ងៃគ្រប់គ្រាន់ ។
ខ្ញុំគិតជាឡើងដាក់អញ្ចាញមែន ។
ដូច្នេះខ្ញុំក៏ចង់ចូលរួមជាមួយគ្រងដៃទៅរៀន ។ ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំមិនអាច
បង្ហាញឲ្យគេដឹងថាខ្ញុំជាអ្នកដែលរៀនសូត្របានខ្ពស់នោះទេ ។
ខ្ញុំធ្វើការដើម្បីឲ្យដឹងខ្ញុំឡើងត្រឹម និងហាលថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យសម្បុរខ្ញុំខ្មៅដុប
អ្នកស្រីចង់ម្តាយ ។ ខ្ញុំខំដាក់ខ្លួនធ្វើការឲ្យបានល្អ ។
នៅទីបញ្ចប់ ខ្ញុំធ្វើការគ្រប់យ៉ាងតាមតែចង់បាន ។ ខ្ញុំពុំនូវនៅក្រោម
ផ្ទះគេ ដើម្បីលួចស្តាប់គេនិយាយគ្នា ។ ខ្ញុំចាប់មនុស្ស ។ ខ្ញុំធ្វើរឿង
អាក្រក់និងសាហាវជាច្រើន ។ ខ្ញុំបែងគិតដូចមនុស្សទៀតហើយ ។
ខ្ញុំប្រៀបធៀបជាមួយអ្នកមួយគ្នា គឺចាំតែមើលមុខចៅហ្វាយនាយ
និងបកកន្ទុយដោយខ្លាចគេ ។

សេចក្តីផ្តើម (ត្រ)

អ្វី អ្វី — ប្រែប្រួលចង់បាន

អស់ជាមនុស្សហើយ ពីពេលនេះអើយ
គ្មានទេពលយប់ គ្មានទេពលថ្ងៃផ្លូវវាល
អតីត សែនអនិច្ចា មិនដឹងយ៉ាងណា
ណាព្រះអើយ ។

ខ្ញុំមិនយល់ តើប្រទេសទាំងមូលត្រូវបានគេ ប្រកាសអោយជា "សង្គ្រាមក្នុងផ្ទះ"?

ដំណឹងនេះ ខ្ញុំក៏ល្អចម្រើនមានទានភាពចំពោះកូនខ្ញុំដែរ។ នៅពេលដែលកូនស្ទើរតែមិនខ្ញុំរាល់ពេលដែលទៅផ្សារ ខ្ញុំដឹងថាវាចង់ឲ្យខ្ញុំអត់ទាន់ឲ្យវា ប៉ុន្តែវាចាត់ចែង។

សុំណា ~
ម្តាយ និងកូននៅឈរស្ងៀមមួយកន្លែង។ ពួកគេនៅស្ងៀមជ្រិះមួយស្របក់។ បន្ទាប់មក កូនក៏ដើរទៅក្រោមម្តាយ ហើយគាត់ទំននិយាយថា៖

តារ៉ា/សាន ~
មែ...អត់ទាន់ឲ្យខ្ញុំផង...ខ្ញុំបានធ្វើអំពើអាក្រក់...ឲ្យខ្ញុំសុំទោស។ តើធ្វើម៉េចទៅបង្ខំអាចចាប់បានប្រទេសបានណាមែ?

សុំណា/ម្តាយ ~
វាមិនដូចមុនទេ..... វាមិនដូចមុនទេ.....

១២ម្រៀន (៣) បទ សំណេរកន្ទោចទូល

ខ្ញុំ! ឈ្មោះបងអើយ! អើយអើយ! អន្ទេកអន្ទេក
ឲ្យបងទុក្ខត្រូវស្រាកស្រាន្តអំណឹះតទៅៗ
ក្របងអើយ! ហើយ ពេលនេះបងឈ្មោះ
ស្តាប់បងហេតុហើយ។

ប៉ាស្តាប់សំណេរក បងតាមខ្យល់ចុះ
មើលទុក្ខព្រួយបង តាមមេឃស្រទ ឆ្ងល់ទឹកភ្នែកបងៗ
តាមទឹកភ្លៀងឱណាឆ្ងល់ណាៗ
ស្នេហាសម្លាញ់ត្រី!

តារ៉ា/សាន ~
បន្ទាប់ពីដឹងគ្រប់រាល់ ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅកាន់ស្រុកកំណើតខ្ញុំវិញ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំស្រឡាញ់ខ្លួនឯង។ ខ្ញុំប្រៀននេះនៅសាលាបឋម សិក្សាដែលខ្ញុំធ្លាប់រៀនការសិក្សា។
ខ្ញុំរាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំក្រហមសម្លាប់ខ្ញុំពួកខ្ញុំ នៅពេលដែលគាត់កំពុងធ្វើការ នៅក្នុងស្រែ។ ពួកស្រីក្រហមស្រស់ស្អាតស្រស់មែនថាខ្ញុំនឹងឈ្លាយ ទៅជាស្រីល្អប្រសើរ។ គេវាយគាត់ហេតុដល់ស្លាប់ ដោយសារតែ គាត់ខ្សោយពេកគ្មានកម្លាំងធ្វើការ។
ជួនកាលខ្ញុំខឹង ហើយជួនកាលខ្ញុំប្រើប្រាស់។
ក្នុងក្បាលរបស់ខ្ញុំពេញដោយការព្រួយបារម្ភ។
ខ្ញុំមិនយល់ តើប្រទេសទាំងមូលត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោត យ៉ាងដូចម្តេចទៅ?

តើខ្ញុំត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?
ត្រូវហើយ! ខ្ញុំបន្តស្វែងរកប្រទេសនោះក្នុងគន្លងខ្ញុំដើរផ្លូវ ខុស ប៉ុន្តែវាដាក់កម្មវិធីស្វែងរកខ្ញុំដែរ ដូច្នេះខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ ក្រៅពីបន្តស្វែងរកខ្លួនឯង។
ខ្ញុំទៅផ្សារ ហើយបើឮថ្លៃខ្ញុំ។ គាត់អត់មានកំទេចកំទាត់ខ្ញុំទេ។ គាត់បែរជាឈ្លោកមុខ ហើយដើរចេញទៅ។ ខ្ញុំចង់ប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំត្រូវការគាត់។

ម្តាយ ~
អ្នក គឺជាម្តាយរបស់ សាន។
អ្នកមានអាយុ៧៥ឆ្នាំ។
អ្នកចាត់បង្កើនឡាញ់កូន។

សុំណា/ម្តាយ ~
ខ្ញុំទៅផ្សារ។ ឲ្យតែដឹងថាខ្ញុំទៅផ្សារ ខ្ញុំតែងតែទៅកាន់ជាទីៗ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលកូនស្ទើរតែមិនមែនមកខ្ញុំ ខ្ញុំមិនអាចសម្លឹងមើលទៅ កាន់កូនឡើយទេ ហើយខ្ញុំក៏ដើរចេញទៅ។
ខ្ញុំខ្លាសគេដែលមានកូនបែបនេះ។ ប្តីរបស់ខ្ញុំត្រូវតែវាយហេតុដល់ ស្លាប់ ហើយខ្ញុំបែរទៅជាគាត់បង់កូនចៀត នៅពេលដែលកូនខ្ញុំបាន ក្លាយទៅជាជំងឺឈាម។
ខ្ញុំឮថា ទុក្ខនេះកូនខ្ញុំជាគ្រូបង្រៀនដល់ស្រីម្នាក់ វាមិនដែលវាយក្មេងៗ ហើយតែងតែអត់ធ្មត់ចូលក្មេងៗជាទីៗ។ នៅពេលដែលឮ

ស្នេហា

តែ ~

នេះគឺជាជំងឺដែលរស់នៅក្នុងស្រុកម្នាក់ ដែលគាត់ចង់និយាយពាក្យ
សុំទោសចំពោះអ្នកប្រើប្រាស់

អ្នក គឺអ្នកស្រី សោតណ្ហា ។
អ្នកប្រើមានអាយុ៣៨ឆ្នាំ ។

សុខឃី/សាត់ណ្ហា ~

នេះគឺជាជំងឺ១៩៧៦ ។

ខ្ញុំអាយុ៣៨ឆ្នាំ ។ យើងរស់នៅក្នុងខ្នងមុខមួយ មានផែ
បងប្រុសខ្ញុំពីរនាក់ ប្អូនស្រីច្រើនបងប្អូន និងខ្ញុំ ។

យប់មួយនោះ ខ្ញុំឮកំរើងខ្លួនឡើង ខ្ញុំឃ្លានខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែនៅ
ពេលដែលវា វាជិតមាត់ខ្ញុំ ខ្ញុំខ្លាចកាំចេញ ហើយប្រគល់ ។

ឥឡូវនេះខ្ញុំក្រពោះខ្លាំងណាស់ ។

ខ្ញុំក៏នឹកឃើញដល់ពេលដែលខ្ញុំស្រីមែនដល់សាត់ណ្ហាដែលនៅសេស
សល់បន្តិចបន្តួច ។ ពួកគាត់អង្គុយនេះ គឺសម្រាប់ហូបនៅពេលដែល
ចាំបាច់បំផុត ។ គាត់លោកអង្គុយនេះទុកតាំងពីមុនពេលគេយកគាត់
ទៅប្រើស្រូវផ្លែ ។

នឹកឃើញដែលពេលដែលខ្ញុំស្រីមែនដល់សាត់ណ្ហាដែលនៅសេស
សល់បន្តិចបន្តួច ។ ពួកគាត់អង្គុយនេះ គឺសម្រាប់ហូបនៅពេលដែល
ចាំបាច់បំផុត ។ គាត់លោកអង្គុយនេះទុកតាំងពីមុនពេលគេយកគាត់
ទៅប្រើស្រូវផ្លែ ។

ពោះខ្ញុំខ្លាំងណាស់ ។ ខ្ញុំប្រឹងអត់ដង្ហើម ។ តើមាននរណាឮពោះ
ខ្ញុំក្រពោះអត់ណ្ហា? គ្មានអ្នកណាឮទេ ។

គេដេកលក់អស់ហើយ ។
ដែលសម្រាប់ខ្ញុំ កំពុងត្រកដូចប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំជាប់ ហើយមុខគាត់ឡើង
ហើយដោយសារការអត់ឃ្លាន ។

លប...លប...អីយ៉ាស់ៗ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាដៃខ្ញុំប៉ះពាងអង្ករ

ហើយ ។ ខ្ញុំប្រឹងអត់ដង្ហើម ។
ខ្ញុំបើកតំបែកពាងអង្ករយើង ។

ដៃខ្ញុំយកចូលទៅក្នុងពាង ច្បាស់យកអង្ករមួយក្បាប់ ហើយក៏ប្រញាប់
ដាក់ចូលទៅក្នុងមាត់ដែលកំពុងឃ្លាន ។ ខ្ញុំប្រើអង្ករក្នុងមាត់ ។
នៅពេលដែលអង្ករទទួលបានហើយ ទើបខ្ញុំទំពោះ ។ អង្ករមានសជាតិ
ផ្អែមខ្លាញ់ណាស់ ហើយស្រួលលេបទៀត ។ ខ្ញុំចង់ហូបហើយហូប
ទៀត ។ ក្រែកឡើង ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំស្រែកឡើងថា.....

តា! ~

មែៗ មើលហ្ន៎! យប់ធុញមានអ្នកណាបើកពាងអង្ករ ។

សុខឃី/សាត់ណ្ហា ~

ខ្ញុំត្រូវតែមើលទៅពាងអង្ករ ហើយឃើញគ្រាប់ពាងអង្ករចង្កាប់ចោលឡើង ។
ខ្ញុំអត់បានបិទវាឲ្យបានស្រួលប្លែកទេ ។
មែនហើយថា ៖

សុំប្រើប្រាស់ ~

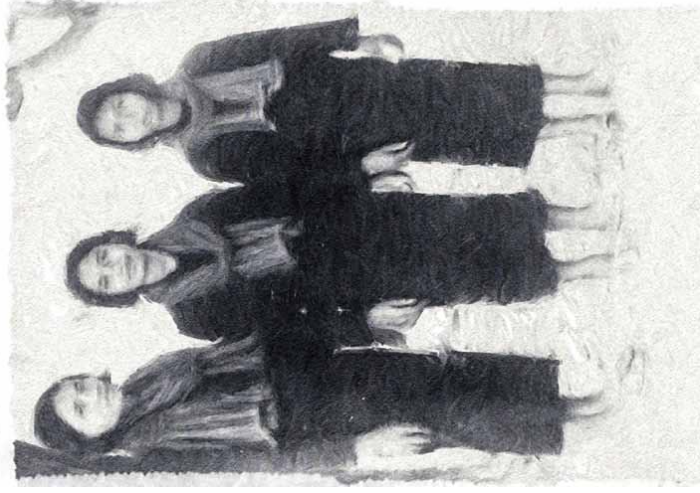
ប្រហែលជាគេកុំចូលស៊ីហើយ ។ ចាំយប់នេះមែននឹងបិទឲ្យជិត
ព្រោះអង្ករនេះជាប់ស្រស់យើងទាំងអស់គ្នា ។

សុខឃី/សាត់ណ្ហា ~

ខ្ញុំចង់ស្រែកប្រាប់ម៉ែថា ម៉ែ គឺខ្ញុំ-ខ្ញុំគឺជាអ្នកលួចអង្កររបស់
គ្រួសារ ។ សូមមើលតាមទាញខ្ញុំផងណាម៉ែ ។
ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់បាននិយាយអ្វីទាំងអស់ ។
ខ្ញុំជាមនុស្សមិនល្អ ។ ខ្ញុំក៏ដឹងថា ម៉ែដឹងថាខ្ញុំជាអ្នកលួចអង្ករដែរ ។
មានពេលមួយ ម៉ែធ្លាប់ប្រាប់កូនៗថា យើងត្រូវធ្វើតាមនុស្សល្អ ។
អំពីអាក្រក់ដែលយើងបានសាងនោះ ក៏នឹងតបស្នងមកវិញទេ!
បាបកម្ម ហើយជាតិក្រោយ យើងនឹងកើតជាពស់

អំពីប្រាបនិងសាបសូន្យនៅវិញ

នៅពេលដែលយើងហ៊ានសារភាព និងទទួលកំហុស

សុខលី/សាក្សី -

ឥឡូវនេះខ្ញុំអាយុ ៣៩ ឆ្នាំហើយ។ បុរសខ្ញុំស្លាប់ដោយសារតែការស៊ើបអង្កេតនៅឆ្នាំ១៩៧៧ ហើយ បន្តិចក្រោយមក ម្តងទៀតស្លាប់ដែរ។ គេស្តាប់បងប្រុសខ្ញុំឲ្យចូលក្នុង កងយុវជន។ ខ្ញុំមិនដែលទទួលបានដំណឹងអ្វីពីគាត់ទាល់តែសោះ។ ខ្ញុំនៅមានជីវិត។

ជីវិតរបស់ខ្ញុំក៏យូរគ្រាន់ប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំបានរៀនសូត្រ ហើយបានក្លាយទៅ ជាវេជ្ជបណ្ឌិតវិទ្យាល័យ។ រាល់ពេលយប់ត្រជាក់ខ្ញុំតែងតែនឹកឃើញ កំហុសរបស់ខ្លួនឯង។ ខ្ញុំដឹងថាកាលនេះ ខ្ញុំនៅជាក្មេងតូចនៅឡើយ។ ខ្ញុំដឹងថាកាលស្រែកឃ្លាន អាចផ្លាស់ប្តូរមនុស្សក្រោយទៅជាសត្វ។ ហ៊ានធ្វើអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងឲ្យតែបានលុប។ ប៉ុន្តែកំហុសឆ្គងដែលខ្ញុំ បានសាង វាដិតជាប់នៅក្នុងបេះដូងខ្ញុំជានិច្ច មិនអាចបំភ្លេច បានទេ។ បើមាននរណាម្នាក់មកជួយខ្ញុំ មិនដឹងជាយូរយ៉ាងណាទេ។ ហើយបើមែនឡើងវិញមិនដឹងជាយូរយ៉ាងណាទេ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបាន សារភាពនៅចំពោះមុខគាត់ នូវបាបកម្មដែលខ្ញុំបានសាង ហើយខ្ញុំ មិនហ៊ានសារភាពកាលខ្ញុំអាយុ ៣ ឆ្នាំ។

១. បាឡេង (៣)

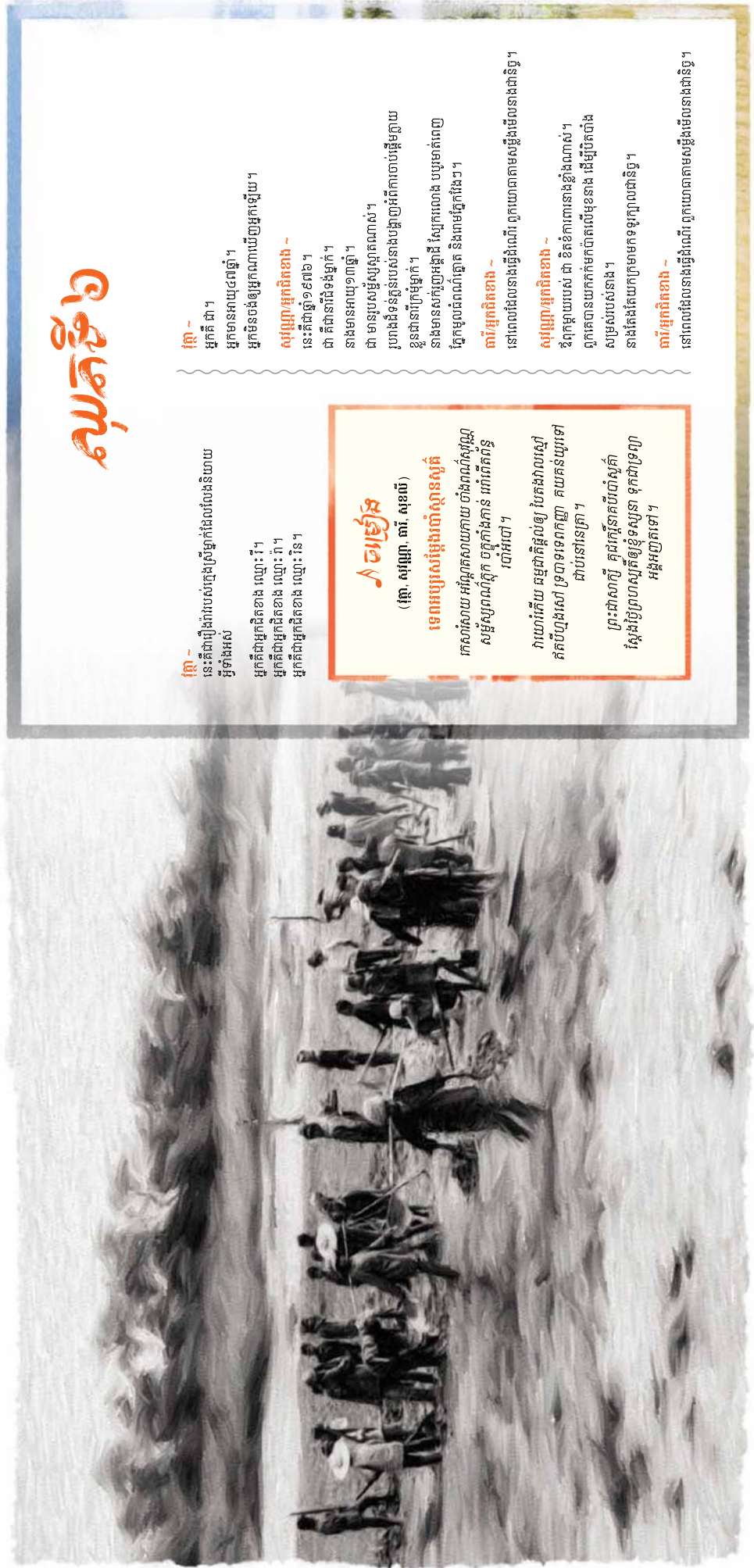
សូមឲ្យដើមរោង មានសក្ខីភាព មានសក្ខីភាព ក្នុងភ្នំលូតហស់។ សូមឲ្យសូរឆ្នោត រៀសពីការដាស់ចុះ ខ្មោចក្រោយទាំងអស់ ចេញឆ្ងាយរៀងពីពិបាកប្រទេសខ្ញុំ ប្រទេសកម្ពុជាឈប់មានរោគ នេះគាត់ទៀត។ សូមឲ្យស្ត្រីសុខ សុខសន្តិភាព ជូនប្រជាជាតិ នៅលើដីនេះ ជូនប្រជាជាតិ នៅលើដីនេះ។

ខ្យង ឬ ដង្កូវ។ ប៉ុន្តែបាបកម្ម វានឹងសាបសូន្យទៅវិញ នៅពេលដែល យើងហ៊ានសារភាព និងទទួលទោស។ ខ្ញុំចង់សារភាពណាស់។ ខ្ញុំចង់ទទួលទោសណាស់។ ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់បាននិយាយអ្វីទាំងអស់។ ខ្ញុំនៅស្ងៀម គឺនៅស្ងៀមយើង។ ខ្ញុំចង់សារភាព។ ខ្ញុំចង់ទទួលទោស។ ខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីសោះ។ ខ្ញុំស្ងប់មែនណាស់ ដែលមិនដាក់ទោសខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ស្ងប់ខ្លួនឯងដែរ ដែលខ្ញុំស្ងប់មែ។

១. បាឡេង (សុខលី)

បទបំពេញ - ទឹកចិត្តម្តាយ

ខ្ញុំ នេះហើយ ឧបត្ថម្ភ ទោះជិតប្រឡាយ គិតមិនសោះសូម អាត្មាប្រល្លត់នៅតែកូន នេះហើយ ជាកូន ចង់កូនហើយនឹងម្តាយ។ ហាអើយ! នេះហើយជាកូន ចង់កូនហើយ នឹងម្តាយ។

ស្នេហា

ត្រា ~

នេះគឺជាអ្វីដែលបស់ក្មេងស្រីម្នាក់ដែលលែងនិយាយ
ថ្ងៃទាំងអស់

អ្នកគឺជាអ្នកពិតខាង ឈ្មោះ រ៉ា។
អ្នកគឺជាអ្នកពិតខាង ឈ្មោះ រ៉ា។
អ្នកគឺជាអ្នកពិតខាង ឈ្មោះ នែ។

ត្រា ~

អ្នកគឺ ជា។
អ្នកមានអាយុ៤៧ឆ្នាំ។
អ្នកចិនចង់ឲ្យអ្នកណាឃើញអ្នកឡើយ។

សុប្បណ្ណ/អ្នកពិតខាង ~

នេះគឺជាឆ្នាំ១៩៧៦។
ជា គឺជានឹងទង់ម្នាក់។
នាងមានអាយុ១៣ឆ្នាំ។
ជា មានប្រសិទ្ធស្នូស្នាគណៈ។
ប្រដង់ទំនុកចិត្តរបស់នាងបង្ហាញអំពីការចាប់ផ្តើមនិយាយ
នាងមានសក្ខីភាពម្នាក់។
ភ្នែកមូលឆ្មារក្សា ភ្នែកស្រពេល បុរសមាត់ពេញ
ភ្នែកមូលឆ្មារក្សា និងអាមេរិកាំង។

តាវីអ្នកពិតខាង ~

នៅពេលដែលនាងធ្វើដំណើរ ពួកយោធាតាមសម្លឹងមើលនាងជាទីរួច។

សុប្បណ្ណ/អ្នកពិតខាង ~

ឪពុកម្តាយរបស់ ជា ខិតខំការពារនាងខ្លាំងណាស់។
ពួកគេបានយកកាំភ្លើងមកបាត់បង់មុខនាង ដើម្បីប្រើប្រាស់
សម្រស់របស់នាង។
នាងតែងតែយកក្រមាមកទុកក្បាលជាទីរួច។

តាវីអ្នកពិតខាង ~

នៅពេលដែលនាងធ្វើដំណើរ ពួកយោធាតាមសម្លឹងមើលនាងជាទីរួច។

៧ ចម្លើង

(ត្រា សុប្បណ្ណ. តាវី សុប្បណ្ណ)

ទេពអប្សរសម្តែងបោសសម្អាត

កេសស្រពេល អស្ចារ្យតាមការ ចង់ចង់សុប្បណ្ណ
សម្លឹងស្រពេលក្នុង ចក្ខុភ័យភាព អារម្មណ៍
បោសសម្អាត។

វាយបោសសម្អាត ធម្មជាតិផ្តល់ឲ្យ បែតងវាលស្មៅ
គឺបីហ្នឹងសៅ ទ្រព្យទេពអប្សរ គយគន់យូរទៅ
ជាប់នៅទ្រព្យ។

ព្រះជាសក្ខី គឺជាក្រុនតាប៊ីប៉ាសុតា
ស្តែងថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ខ្លីខ្លីស្បុនា ទុកជាទ្រព្យ
អង្គអប្សរាទៅ។

សុវណ្ណ/អ្នកពិតខាង -

នាយបម្រុង ក្នុងខែមីនា ឆ្នាំ១៩៧៦ យោធា ពានក បានមក ខ្លួនដែលត្រូវសា ជា សំនាំ។

ចារី/អ្នកពិតខាង -

ពួកគេនិយាយថា អង្គការត្រូវការស្នើ ជា ឲ្យទៅកាប់ពោត។

សុវណ្ណ/អ្នកពិតខាង -

ម្តាយរបស់ ជា ឱបដៃ ជា ជាប់។
គាត់យំសោក មិត្តលងអើយមិត្តលង យកខ្ញុំទៅជំនួសវិញទៅ
ខ្ញុំអាចធ្វើការបានលឿនជាង ហើយអាចបោះពោតបានច្រើនជាង
កូនប្រីខ្ញុំ។
ឪពុក ជា លក់ដង់អង្ករ - មិត្តបងយកខ្ញុំទៅវិញទៅ ខ្ញុំមានកម្លាំង
ខ្លាំងជាង។ ខ្ញុំអាចធ្វើការផ្លូវមិត្តបងមួយប៉មទល់ពីក្តីបានដែរ។

ចារី/អ្នកពិតខាង -

យោធានោះនិយាយថា-មិនបានទេ។ អង្គការត្រូវតែ ជា ប៉ុណ្ណោះ។
គ្មានអ្វីអាចតវិបានឡើយ។
តាជាមួយអង្គការ គឺគ្មានប្រយោជន៍នោះទេ។
អង្គការប្រាប់ឲ្យធ្វើអ្វី គឺយើងត្រូវតែធ្វើ។

សុវណ្ណ/អ្នកពិតខាង -

ពួកយាយចាប់យក ជា ទៅក្នុងព្រៃ។ ជា ងាកក្រោយសន្ធឹងមើល
ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួនហើយគិតកន្ទុយភ្នែក។

នៅក្នុងព្រៃឆ្នឹង ម្តាយរបស់ ជា យំសោកដូចអាក្រក់កូនអញ្ចឹង។
ពិតដូចសម្តីពួកយាយបានសន្យាមែន ពួកគេបានបញ្ជូន ជា មកឲ្យ
ឪពុកម្តាយនៅវិញ នៅពេលព្រឹកស្អែក។ ប៉ុន្តែនាងលែងជា ជា ដែល
ស្រស់ស្អាត និងញញឹមសំរាយភក់ទាក់អ្នកកាលពីមុនទៀតហើយ។
មុខនាងឡើងហើយ ស្មាញក់ចុះ ដៃទាំងទ្វេសយ៉ាងហាក់គ្មានជីវិត។
ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ជា ឈប់និយាយស្តីជាមួយបុគ្គលិក។
នាងបោះដំហានដើរដូចមនុស្សគ្មានវិញ្ញាណ។
នាងតែងតែទន់មុខចុះជានិច្ច។

គ្មាននរណាមកជិត ជា ឡើយ។
គ្មាននរណានិយាយជាមួយ ជា ឡើយ។
មនុស្សម្នាក់គ្នាគេចមុខចេញ នៅពេលដែលនាងដើរកាត់។

សុខឃី/អ្នកពិតខាង -

កាលនេះ ខ្ញុំក៏នៅទីនោះដែរ គឺនៅកាដ្ឋានជាមួយនឹងនាង។
កាលពីឆ្នាំ១៩៧៦ ខ្ញុំតែងតែងាកមុខចេញពី ជា ដែរ
នៅពេលដែលនាងដើរកាត់ផ្លូវៗ។
ជួនកាល ជា បានដើរតម្រង់ទៅកាន់រូងមនុស្សដែលកំពុងដេក
ទទួលបែបអាហារ។ បើដូចជា ជា គ្មានរូងអញ្ចឹង។
ហ្នឹងមនុស្សទាំងនោះ បញ្ឈប់បញ្ឈប់រត់ចេញពីតាង ហើយមិន
ក្រឡេកមើលទៅនាងឡើយ។ ខ្ញុំក៏អញ្ជឹងដែរ។
យើងបានធ្វើឲ្យ ជា ក្លាយជាមនុស្សបែបញ្ចឹង។

ឥឡូវនេះ៣០ឆ្នាំក្រោយមក ជា សំនៅក្នុងភូមិរបស់ខ្ញុំ។
នាងគឺជាស្រ្តីស្បែកស្លម្លម្លាក់។
គ្មាននរណាមកជិត ជា ឡើយ។
គ្មាននរណានិយាយក ជា ឡើយ។
មនុស្សម្នាក់មកមុខចេញ ពេលដែល ជា ដើរកាត់។

រាល់ពេលឲ្យតែខ្ញុំឃើញគាត់ បេះដូងខ្ញុំតែងតែលោតញាប់ខុសធម្មតា។
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ខុសឆ្គង គឺខុសឆ្គងម្ល៉េះម្ល៉េះទែន។
ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯង៖ -កាលនោះ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាភ្លេងស្រីតូច
ម្នាក់។ ខ្ញុំមិនអាចជួបអ្វីបាននោះទេ។
ខ្ញុំធ្វើតាមតែចាស់ៗ ប្រាប់។ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាភ្លេងស្រីតូចម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។
ខ្ញុំនិយាយប្រាប់ខ្លួនឯងថា៖ -ខ្ញុំរឿត ជា។ ខ្ញុំបានទុកឲ្យនាងនៅ
ក៏តក់យំតែឯង។ ខ្ញុំជាមនុស្សកំសាក។

ថ្ងៃនេះខ្ញុំឃើញ ជា។ បេះដូងខ្ញុំលោតញាប់ខ្លាំងណាស់។
ខ្ញុំចាប់ផ្តើមហែកញ្ជើស។ តែខ្ញុំត្រូវតាំងចិត្ត។ ខ្ញុំមិនអាចទៅទៀត
នឹងអារម្មណ៍ខុសឆ្គងបែបនេះទៀតទេ។

អត់ទោស
ឲ្យខ្ញុំផងបានទេ?

(ព្រះ សុវណ្ណ ចារី និង សុខឃី)

អ្វី អើ! — បោះទេពកញ្ញា

ឱ ទេពកញ្ញា គិតបីឈ្នះស្រីគេមើលឃើញទៅ
ជាប់នៅន្រ្ទត្រា។

ខ្ញុំក៏បោះដំហានយឺតៗសំដៅទៅក ជា។ មួយដំហាន ហើយមួយ
ដំហានទៀត។ -ជា... អត់ទោសឲ្យខ្ញុំផងបានទេ...សូមមក
ជាមួយខ្ញុំ យើងអង្គុយហូបតែ ហើយដំដកគ្នាលេងបន្តិចបានទេ? -
ជា... ជា...ជា មិនបានក្រឡេកមើលមុខខ្ញុំទេ ហើយអត់និយាយ
អ្វីដែរ។ ខ្ញុំប្រហែលជានិយាយឃើតពេលបន្តិចទៅហើយ។
ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ខ្ញុំនឹងល្បាយមាមម្តងទៀត។

សំណួរទី៧

ប្រា ~

នេះគឺជាប្រាង្គបស់ក្មេងប្រុស និងក្មេងស្រីដែល
ធ្លាប់ជាមិត្តភក្តិស្និទ្ធស្នាល។

- អ្នកគណនា សាវៈ
- អ្នកមានអាយុ៤៩ឆ្នាំ។
- អ្នកមិនជឿជាក់អ្នកណាទាំងអស់។
- អ្នកគឺមិត្តស្រី សុភា។
- អ្នកមានអាយុ៤៩ឆ្នាំ។
- អ្នកជាម្ចាស់ដែលចេះថ្នាក់ថ្នមម្នាក់។

ស៊ីណា/សុភា ~

អេ...ខ្ញុំដូចជាធ្លាប់ស្គាល់លុះឯង ?

បាវ/សាវៈ ~

អត់ទេ...

ស៊ីណា/សុភា ~

ដូចជាប្រហែលមុខនៅឯណាទៅទៀត!

បាវ/សាវៈ ~

ទេ...ខ្ញុំមិនដែលជួបមើលឯងទេ....

ស៊ីណា/សុភា ~

កាលណោះយើងនិះឡានឆ្លងកាន់ភ្នំពេញជាមួយគ្នា...
ហើយបន្ទាប់មកយើងមែនទាំងនៅក្នុងអង្គភាពជាមួយគ្នា
១ខែទៀតផង...ចាំទៅ ?

បាវ/សាវៈ ~

អត់ទេ...ខ្ញុំមិនដែលឮឈ្មោះឯងទេ។
តើម៉ែងឯងចង់យ៉ាងម៉េចហ្នឹង ?

ស៊ីណា/សុភា ~

សប្បាយចិត្តមែនទែនដែលបានជួបលុះឯងម្តងទៀត។ មុខលុះឯង
កាលណោះ មើលទៅគួរឲ្យចង់ស៊ី ហើយញញឹមស្រស់ទៀត។

បាវ/សាវៈ ~

ម៉ែងឯងឆ្ងល់អ្វី ?

ស៊ីណា/សុភា ~

មេចក៏ពុំនិយាយអញ្ចឹង ? យើងធ្លាប់ច្រៀងជាមួយគ្នាបណ្តាញ
សឹងអី។ កាលណោះ លុះឯងក៏ស្ងាត់ជាងគេ។

បាវ/សាវៈ ~

មែនអី ?

ស៊ីណា/សុភា ~

មែនណា...ឥឡូវចាំមើលចុះ លុះឯងច្បាស់ជាតែឃើញមិនខាន។
ពួកយើងជើងឡើងទៅមុខ ហើយឈរមុខព្រះមនុស្ស។
ពួកយើងកំពុងស្លៀកពាក់ខាត់ខាត់ណាស់ទៅយ៉ាងស្រស់ស្អាតជាមួយ
នឹងក្រមាពណ៌ក្រហមស្រស់ស្អាត ចង់នែននឹងចង្កេះរបស់ពួកយើង។
ពួកយើងពាក់បុត្រាពណ៌ក្រហម និងផ្កាពណ៌ក្រហមដែលធ្វើពីចំបើង
ជ្រលក់ប្លាស្ទិកនៅលើថ្នងរបស់យើង។

(ប្រៀងទាំងសេដ្ឋកិច្ច ក្រៅ ពេល)

ចម្រៀងអង្គការ

យើងខ្ញុំកុមារ ស្រឡាញ់អង្គការគតិមានព្រំដែន
ដោយសារអង្គការ យើងខ្ញុំសំរាប់ ជីវិតក្មេងប្អូន
រីករាយអស្ចារ្យ ។

មុនបដិវត្តន៍ កុមារក្រខ្សត់ រងទុក្ខវេទនា
រស់ដូចសត្វគោក កំព្រាខ្លោចផ្សា អាក្បត់មហា
គ្មាននឹកនាដល់។

ស្បែកដណ្តប់ផ្លែ និង សូមស្លឹងកំព្រើង
មហាសែនគង្វង់ យប់ដក់កន្តា
ថ្ងៃឡើងខ្លាបខ្លាប កាយកាកសំណល់
ដើរសុំទានគេ ។

គំនូរយើងខ្ញុំ អង្គការឧត្តម ឧបត្ថម្ភគ្រប់គ្នា
បំប៉នសុខភាព កម្លាំងក្នុងខ្លួន ឲ្យក្លាយទៅជា
សមូហភាព ។

ពួកយើងគឺជាកុមាររបស់អង្គការ ។
ពួកយើងគ្មានខ្លាចអីទាំងអស់ ។ ពួកយើងគឺជា
អនាគត ។ យើងរៀនប្រយុទ្ធ ។
ហើយនេះជាកំព្រើង ។ កំព្រើងស្រួលចាញ់ ។
កូនក្មេងក៏អាចចាញ់បានដែរ ។
(ថាឡើងវិញដែលៗ)

តារី/សាវនៈ
ដឹងទេ ខ្ញុំចូលចិត្តកំព្រើង ។

ស៊ីណេ/សុភា
ខ្ញុំចូលចិត្តត្រង់ថា ប្រុស ហើយនឹងស្រី គេចាត់ទុកស្នេហា ។
ខ្ញុំចូលចិត្តកំព្រើងវា ។ ហើយខ្ញុំចូលចិត្តការរស់នៅជិតគ្នា
ដូចគ្រួសារមួយអញ្ចឹង ។

តារី/សាវនៈ
ត្រូវហើយ...កាលបើសប្បាយមែននែ៎ទេ ។
យើងត្រង់ថានឹងធ្វើឲ្យមានពិភពមួយដែលកាន់តែល្អ ។
កាលណោះអង្គការនីយាយថា ៖ យើងគឺជាអនាគត យើងគឺជាកុមារ
របស់អង្គការ ។ ចាប់ពីនេះទៅ អង្គការគឺជាត្រូវសាងសង់ចេញពីក្រោយ និង
ជាគ្រួសាររបស់យើងតែមួយគត់ ។

ដើម្បីឲ្យបដិវត្តន៍ទទួលបានជោគជ័យ អង្គការតែងបើក
យើងទាំងស្រុងហើយ ។ ពួកយើងសំខាន់ណាស់ ។
ហើយការងារនេះក៏មិនមែនលេងលើដែរ ។
គេប្រាប់យើងថា ត្រូវតែយាមឲ្យបានល្អចិត្ត ។
មានសុត្រូវច្រើនណាស់ ។

កុំទុកចិត្តអ្នកទីក្រុងដទៃទៀតអស់នោះឲ្យសោះ ។
ចាប់ពីពេលនេះទៅពួកអ្នកទីក្រុងអស់នោះនឹងត្រូវធ្វើការងារ
ជាក់ស្តែង និងស្មោះត្រង់ ដើម្បីធ្វើឲ្យប្រទេសមហាសាលាចេញផ្ទះ
មហាសាលារបស់យើង សម្បូរទៅដោយវាលស្រែ និងឲ្យអ្នកគ្រប់
គ្នាមានរបៀបច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ ។
បើពួកអស់នោះខ្លួន ឬក៏ឈឺ បានន័យថា ពួកគាត់មានប្រយោជន៍អីទេ
ហើយអង្គការត្រូវតែចាត់តាំងកុំដាក់ចោល ។
គេដាក់បង្កើតស្រែស្រែក្នុងតែវាល ។ អ្នកណាហ៊ានលុកជើងឆាប់ជើង ។
នេះគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលខានណាស់ ។ យើងគឺជាកង់ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។

ស៊ីណេ/សុភា
ចុងនៅជឿសម្តីអស់ប្រឹងដែរ ?

តារី/សាវនៈ
កាលណោះ ខ្ញុំជឿត្រឹមត្រូវ...ខ្ញុំមិនដែលមានអាយុលំដាប់ខ្លួនខ្ញុំមាន
សោះ សំខាន់ដូចកាលណោះទេ ។ ខ្ញុំគិតជឿសម្តីគេនិយាយមែន ។

ស៊ីណេ/សុភា
ប៉ុន្តែកាលនោះ យើងធ្វើរឿងអាក្រក់ច្រើនណាស់ ។

តារី/សាវនៈ
តែកាលណោះគឺជាសង្គ្រាម ។ វាគឺជាបដិវត្តន៍ ។ បើមិនធ្វើតាមបញ្ជា
គឺប្រាកដជាត្រូវស្លាប់ ។ តើនរណាចង់ស្លាប់ទៅ ?

ស៊ីណេ/សុភា
មើលបានល្អនឹងខឹងអីខ្លាំងម៉េះ ?

តារី/ស៊ីរី
ខ្ញុំអត់ខឹងទេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែឃើញរាល់ ។ ខ្ញុំឃើញលចង់បែកហើយ ។

សុបិន្តអាចក្រ

តែ
នេះគឺឆ្នាំ១៩៧៥ ។

អ្នកជាត្រង់ស្រឡាត់អាយុ១៥ឆ្នាំ ។
អ្នកសម្លឹងឃើញក្មេងស្រីម្នាក់កំពុងស្រែងឈើមួយផ្លែដែលផ្ទះ
ពីជើម ។ ក្មេងស្រីចូលនោះ ប៉ងដាក់ផ្លែឈើចូលទៅក្នុងខាត់ ប៉ុន្តែ
អ្នកដែលមានអាយុ១៥ឆ្នាំនោះ បានវាយកម្រៃម្នាក់នោះហួតដល់
ស្លាប់ ។ ហើយអ្នកនិយាយថា ៖ ផ្លែឈើទាំងអស់ជាប់របស់អង្គការ ។
ដឹងល្អចេញរបស់អង្គការ ។ ដឹងគឺជាខ្លាំង ។

ស៊ីណេ/សុភា
មើលទៅមុខពូ ដូចជាស្លេកស្លាំងដល់ហើយនែ៎ក ។
នេះ ៤ ហូបទឹកបន្លិចទៅពូ !

បើមែនកញ្ជឹងទេ យើងទៅនិយាយគ្នាលេងបន្តិចទៅពូ ។
ហើយការរស់នៅរបស់ពូ យ៉ាងម៉េចហើយពូ ?
ពូរៀបការហើយនៅ ?
ហើយពូធ្វើការអ្វីដែរ ?

តារី/សាវនៈ
ខ្ញុំធ្វើការអី គ្មានអីដឹងទេ ។
ខ្ញុំលក់សៀវភៅនៅតាមផ្លូវប្រឹង ។

ស៊ីណេ/សុភា
សៀវភៅ ។ សៀវភៅបៀបម៉េចទៅ ?

តារី/សាវនៈ
សៀវភៅដែលគេនិយាយកាលពីសម័យអាណានោះ ។

ស៊ីណេ/សុភា
ខ្ញុំលក់ត្របក លក់ម្ចាស់ លក់ទឹកស្អែក ។
ល្មមឲ្យកូនខ្ញុំទៅរៀន ។

តារី/សាវនៈ
កូនខ្ញុំគំនូរ វាចេះអក្សរ ។ វាគ្រាន់បើដឹងខ្ញុំ ។
ខ្ញុំអត់ចេះអក្សរ ។ បើចង់រៀនក៏រៀនមិនកើតដែរ ។

តែបើខ្ញុំចេះអក្សរវិញ ខ្ញុំប្រាកដជាមានសៀវភៅដែលលក់
ប្រឹងហើយ ។

ចុះរាល់ថ្ងៃ វា មានសៀវភៅអស់នោះហើយនៅ ?

តារី/សាវនៈ
អ្នកណាទៅចង់អានសៀវភៅអស់ប្រឹងទៅ ។
សៀវភៅទាំងអស់ប្រឹងសម្រាប់តែប្រើប្រទេសដែលគេចូលចិត្ត ។

១ថ្ងៃ ខ្ញុំលក់បាន១ក្បាល គឺខ្ញុំមានបាយប្រហែលៗ ។
សៀវភៅសម្រាប់ខ្ញុំ គឺមានប្រយោជន៍តែប្រឹងប្រែង ។
ចុះម៉ែងឯងសូម្បីប្រឹងប្រែងធ្វើអី ?

ស៊ីណេ/សុភា
ខ្ញុំគ្រាន់តែស្រឡាត់ដឹងប្រឹងណា ។
ពូប្រាប់ខ្ញុំបានទេ ។ ហេតុអ្វីបានជាពូបាត់បង់សូមច្បាប់មែនដែល
សប្បាយអាក្រក់ដូចកាលពីមុនកញ្ជឹង ?

មើលបានជាពូនៅមានជីវិតបូកគម្រដល់សព្វថ្ងៃ ?
ហើយតើទូរ ។ មើលពូអត់មាននិយាយអសោះអញ្ចឹង ?

សុបិន្តអាក្រក់

ពាវ/សាវន្ត -
ខ្ញុំឈឺក្បាលណាស់! ខ្ញុំឈឺក្បាលស្ទើរបែកហើយ។

វ៉ែត -
នេះគឺជាថ្ងៃទី១៩៧២។
យោធាបានក៏ បានមកដល់ផ្ទះ ជា។
អ្នកគឺជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមនោះដែរ។
អ្នកមានអាយុ១១ឆ្នាំ។
យោធាទាំងពាន់នោះ អូស ជា ចូលព្រៃ។
ជា ស្រែក។ យោធាទាំងពាន់នោះក៏លោក ជា។
អ្នកគឺជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមនោះដែរ។

ពាវ/សាវន្ត -
ខ្ញុំធ្វើដើម្បីផ្អែករទេ។ យើងនឹងបង្កើតពិភពលោកមួយ
ឲ្យប្រហែលជាងនេះទេ។

ស៊ីណា/ស្យា -
ត្រូវហើយ! កាលនោះគេនិយាយអញ្ចឹងមែន។
ប៉ុន្តែយើងបានធ្វើអំពើអាក្រក់ច្រើនណាស់។
កាលនោះ ខ្ញុំភ័យទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។
អញ្ចឹងហើយបានជាខ្ញុំធ្វើអំពើអាក្រក់ច្រើនណាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេ
ហ្នឹងបានសប្បាយចិត្ត។

ពាវ/សាវន្ត -
ចុះម៉ែងនិយាយថាញឹងអាក្រក់ហ្នឹង ចង់មានន័យថាយ៉ាងម៉េច?
យើងក៏ត្រូវលះបង់ខ្លួនឯងដែរ។
ខ្ញុំធ្វើតាមតែបញ្ជាអញ្ចឹង វាពិបាកណាស់ទៅហើយ។
នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវប្រមាទៈខ្ញុំឮ ទើបខ្ញុំដឹងថាពួកម៉ែរបស់ខ្ញុំ
ត្រូវអ្នកនឹងដែលខឹងសម្បោជាមួយនឹងខ្ញុំ សម្លាប់ហើយអ្នកជិតខាង
បានយកពូថៅមកវាយក្បាលខ្ញុំទៀត គឺដោយសារតែខ្ញុំជាយោធា

របស់អាក្រក់។ បន្តប្រសូលរបស់ខ្ញុំនៅសំបុត្រដល់សប្បិរ្ប តែវាអត់
និយាយអ្វីទេ។ ហេតុអ្វីទៅ? តើដឹងអ្វីខ្លះទៅ? កាលនោះវា
មានអាយុម្ភៃបីតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ ត្រូវហើយ! ប្រហែលកាលនោះ
ពួកគេស្រេចនៅលំបាក ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ឥឡូវស្រួលប៉ុន្មានដែរ។
ពួកយើងដូចជាស្លាប់ទាំងស្រុងអញ្ចឹង។

ស៊ីណា/ស្យា -
ឲ្យខ្ញុំនិយាយញឹងមួយបានទេ? ញឹងនេះសំខាន់ណាស់។
ថ្ងៃមួយមានកើតជឿងវែងយ៉ាងច្រើន
កាលនោះ នៅឆ្នាំ១៩៧៧។ ខ្ញុំមានអាយុ១១ឆ្នាំ។
ខ្ញុំបានក្អិតជាមួយម៉ែម្នាក់។ ខ្ញុំបានឮគាត់ប្រៀងចម្រៀងបំពេញ
គាត់កាលពីសម័យមុន។ គេភ័យកត់តាទៅឆ្ងាច។ ហើយបាត់បុត្រ។
នៅថ្ងៃដដែលនោះ កងកម្លាំងយើងបាននាំគ្នាទៅវាយ
ព្រះពុទ្ធបេនៅក្នុងភ្នំត្នែង។
យប់នោះ ខ្ញុំយល់ស្តីអាក្រក់។ ខ្ញុំបានឮសម្លេងមួយស្រែកមកក្នុងខ្ញុំ។

៧ ចម្រៀង (សុខធី)
កុំភ្លេចញឹងអាយ ពេលយប់អាយដេក
រេចពីខ្លួនប្រាណ ក្បាលហោះលឿនណាស់
ជាមួយពោះរៀន លឺលឿនបំផុត
ស៊ីសាច់មនុស្សស្លាប់។

ស៊ីណា/ស្យា -
ពេលដែលខ្ញុំដឹងខ្លួនច្រើន ខ្ញុំបានដឹងថាសុបិន្តនោះបានប្រាប់ខ្ញុំថា
ខ្ញុំបានជាប់ជំពាក់ជាមួយញឹងគម្ពីរអក្សរលនោះហើយ។
តែឥឡូវនេះ ទើបខ្ញុំដឹងថា សុបិន្តអាក្រក់កាលពីយប់នោះបាន
ជួយសង្គ្រោះព្រលឹងខ្ញុំខ្លះ។

ពាវ/សាវន្ត -
លបបរិយាយទៅ។ លបទៅ! ខ្ញុំមិនចង់ឮទេ។
ខ្ញុំរំលងចង់ឮអ្វីទាំងអស់។ ខ្ញុំមិនចង់ឈឺក្បាលទៀតទេ។
ស៊ីណា/ស្យា -
អត់ទេ...ខ្ញុំឈប់មិនបានទេ។
ខ្ញុំត្រូវតែស្វែងរកមួយ ហើយខ្ញុំចង់ឲ្យឯងស្តាប់។
ខ្ញុំដឹងអំពីអ្វីខ្លះតាម៖ កុំចូលប្រមូលគ្នាប្រយុទ្ធ ប៉ុន្តែកុំលាក់បាំងពីវា។
អញ្ចឹងហើយបានជាខ្ញុំទៅទ្វារស្វែងជាង២៣ឆ្នាំ គឺដោយសារតែខ្ញុំ
មិនចង់លាក់បាំងពីអតីតកាលរបស់ខ្ញុំ។ ថ្ងៃស្អែកនេះគឺដល់ថ្ងៃ
ដែលខ្ញុំត្រូវទៅទៀតហើយ។

ប៉ុន្តែមុនពេលដែលខ្ញុំទៅ ខ្ញុំមានអាយុណាស់ខ្លះៗ។
ខ្ញុំក៏គិតវាយខ្លាចមែន។
នៅពេលទៅដល់ទ្វារស្វែង ខ្ញុំបានឃើញជនដ៏គ្រោះជាច្រើន
ជាពិសេសគឺក្មេងតូចៗ។
ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំទើបដល់គ្នាស្លាប់ដល់ទ្វារពួកគេ។ ខ្ញុំមានអាយុណាស់តិច
ណាស់។ ខ្ញុំបានសែនសំណែនឲ្យពួកគេ។ សុំឲ្យព្រលឹងពួកគេនោះ
អភ័យទោសឲ្យខ្ញុំ ថ្ងៃបន្ទាប់មក ខ្ញុំមានអាយុណាស់ហើយ។
ដែលមានសុបិន្តអាក្រក់ទៀតហើយ។
ស្អែកព្រលឹងទៅជាមួយខ្ញុំទេ?
ពួកទៅៗ ប្រហែលជាមានអាយុណាស់តិចណាស់។
ពួក! ពួកនេះទៅជាមួយខ្ញុំអត់?
ពាវ/សាវន្ត -
ខ្ញុំប្រហែលជាទៅ។
ស៊ីណា/ស្យា -
អញ្ចឹងម៉ោង១១ ខ្ញុំមកកន្លែងនេះ។

នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវប្រមាទៈវិញ ទើបខ្ញុំដឹងថា
ពួកម៉ែរបស់ខ្ញុំត្រូវអ្នកភូមិ
ដែលខឹងសម្បោជាមួយខ្ញុំសម្លាប់
ហើយអ្នកជិតខាងបានយកពូថៅមកវាយក្បាលខ្ញុំទៀត
ដោយសារតែខ្ញុំជាយោធារបស់អាពក។

សេចក្តីផ្តើម

(តួសម្តែងប្រុស (តួសម្តែងស្រី) ម្នាក់កំពុងអង្គុយក្នុងពេលសម្តែងនៅចំពោះមុខសូន្យភិក្ខុជន ។
គាត់កើតក្រោយអំពីប្រល័យពូជសាសន៍បន្តិច។ គ្មានរបបប្រពៃណីពាក្យសម្តែងក្រោយរបស់ ធារី ដែលនិយាយថា
-ខ្ញុំប្រហែលជាទៅ- គាត់លោតស្ទើងលើទាប ហើយចាប់ផ្តើមឈរក្នុងក្រោយថ្មីមួយ ដែលគឺជាការពិភាក្សា
រវាងមនុស្សពីរជំនាន់ខុសគ្នា ។)

ធារី ~
ប្រហែលជា តែងតែ ប្រហែលជា ?
ហេតុអ្វីត្រូវស្តាប់ស្ត្រី !
សម្តែងចិត្តទៅ,
តើត្រូវទៅ ឬនៅ ?
ឈប់និយាយពាក្យ ប្រហែលជា ទៀតទៅ !

សុវណ្ណា ~
ឯងទៅដែលត្រូវឈប់ !
ចេញទៅ !
ឯងបានណា ?

សុមេធា ~
តើឯងមកធ្វើអីនៅទីនេះ ?
អីក៏ហ៊ានធ្វើ !

ធារី ~
នេះគឺជាចាកបស់យើង ។
នេះគឺជាសម្តែងរបស់យើង ។

ធារី ~
ខ្ញុំឈ្មោះ សំណាង ។
ខ្ញុំគឺជាកូនប្អូន ។

ខ្ញុំនៅក្នុងនេះឡើយ ។
ខ្ញុំគឺជាខ្មែរដែលមានវ័យក្មេងម្នាក់ ។
ខ្ញុំបានស្តាប់ពាក្យសម្តីរបស់ល្អិត ហើយខ្ញុំមានសំណួរជាច្រើន
ដែលចង់សួរ ។
ខ្ញុំបានមើលការសម្តែងរបស់ល្អិត ។ ខ្ញុំហាក់ដូចជាមានការភ័យខ្លាច ។
ហេតុអ្វីសូត្រតែជាការអាម៉ាស់ ?
អាម៉ាស់ជាការសម្តែង ឬដោយសារនរណា ?
ហេតុអ្វីត្រូវខ្លាច ?
ខ្លាចដោយសារអ្វី ឬដោយសារនរណា ?
ហេតុអ្វីជាក់ហ្មត់ដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ?
ហេតុអ្វីស្ទើរមិនស្ងាត់ ?
ហេតុអ្វីមានពណ៌ខ្មៅ ដូចម្តេចដែលប្រែប្រួលនឹងពាក់កណ្តាល ?
ហេតុអ្វីបានជាស្តុកស្តម្ភខ្លាំងដូចជាការស្វែងរកកម្ពុជក្នុងពាសមុខ ?

សុវណ្ណា ~
ឈប់និយាយទៅ !
នេះមិនមែនជាអ្វីប្រល័យពូជសាសន៍របស់ឯងតែម្នាក់នោះទេ ។

ធារី ~
ទេ, ខ្ញុំមិនឈប់និយាយទេ ។
ពុំមែនគឺជា ឱកាសមួយរបស់ខ្ញុំ (មនុស្សជំនាន់មុន) ។
ដូច្នេះខ្ញុំជាអ្នកមួយនៃអ្វីប្រល័យពូជសាសន៍នេះដែរ

ហើយខ្ញុំត្រូវតែដឹង។
 តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?
 ខ្ញុំត្រូវការដឹង។
 ប្រាប់ខ្ញុំមក។
 ខ្ញុំត្រូវការដឹងឥឡូវនេះ។
 តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងខ្លះ? តើមានស្រាប់គ្នាស្រេចតែនៅក្នុងខ្លោងប្រាប់?

សំណួរ ~
 ឯងមិនដឹងទេ។
 ឯងមិនបានកើតចំណល់ដែលយើងទាំងអស់គ្នាឈឺចាប់នោះទេ។

ការិយៈ ~
 វាជាការពិត។
 ប៉ុន្តែយើងសំរេចក្នុងប្រទេសតែមួយដូចគ្នា។
 ជាប្រទេសដែលមានប្រជាជន១៥លាននាក់រស់នៅសព្វថ្ងៃ
 រួមទាំងក្មេងៗដែលជាកូនៗរបស់ជនរងគ្រោះ និងកម្មាភិបាល
 ខ្មែរក្រហមដែរ។
 បាទ។ យើងដាក់ដង្ហើមចូលដូចគ្នា។
 យើងដឹកទឹកដូចគ្នា។
 ខ្ញុំគោរពពូមីង និងរឿងរ៉ាវពីអតីតកាលរបស់ពូមីង។
 ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការចងចាំដ៏អាក្រក់របស់ពូមីងទេ។
 អំពើប្រល័យពូជសាសន៍ គឺជាអត្តសញ្ញាណរបស់យើង។

ប្រសិនបើទឹកនៅក្នុងអណ្តូងនៅតែថ្លា
សូមមេត្តាកុំរាយការធ្វើឲ្យល្អក្រុម
សូមកុំពង្រាយសម្រាមទៅក្នុងទឹក
និងកុំចុះងូតទៅក្នុងទឹក។

ការិយៈ ~
 ខ្ញុំត្រូវដឹងពីអ្វីដែលធ្វើឲ្យពូមីងរស់នៅនិងឈាមក្លឺ និង
 យំដោយគ្មានទឹកភ្នែក។
 ខ្ញុំចង់រៀន ចង់ដឹងថាខ្ញុំមកពីទីកន្លែងណា។

សុខយ៉ី ~
 ឯងមិនអាចយល់អ្វីដែលយើងបានឆ្លងកាត់ឡើយ។
 ឈប់និយាយទៅ។ ឯងគ្មានសុទ្ធិស្រស់បូជីវិកខ្ញុំ តាមរយៈ
 ការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់ឯងបានទេ។
 យើងកុំពឹងលើចាប់ចំពោះអតីតកាល ដែលជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ទន់ភ្លន់
 ពិតប្រាកដណាស់។
 យើងលឺចាប់ចំពោះមនុស្សអាក្រក់ដែលបំផ្លាញជីវិតរបស់យើង។

ការិយៈ ~
 ហើយយើងក៏មិនបានដឹងហេតុអ្វីឡើយ។
 តើយើងបានប្រព្រឹត្តហេតុអ្វីខ្លះ?
 តើយើងអាក្រក់ពីមុនជាតិមែនទេ?
 តើជនដែលទាំងអស់ សុទ្ធតែជាមនុស្សអាក្រក់ពីមុនជាតិមែនទេ?
 ឪពុកដូចកូនប្រុស ហើយកូនប្រុសក៏ដូចឪពុក? ម្តាយដូច
 កូនប្រុស ហើយកូនប្រុសក៏ដូចម្តាយដែរ?

ការិយៈ ~
 ខ្ញុំចង់ប្រាប់ពូមីងពីរឿងរ៉ាវមួយ ដែលជារឿងពិត។
 រឿងរ៉ាវរបស់ខ្ញុំ
 សូមស្តាប់។
 ក្នុងនាមក្មេងម្នាក់ យើងតែងមានញាតិជិតខាងថ្មី។ អ្នកជិតខាងនោះ
 មានកូនប្រុសម្នាក់ដែលមានអាយុស្របប្រាកដ។
 ខ្ញុំគិតថា អស់រយៈពេល១០ ឆ្នាំមកហើយ ហើយខ្ញុំចង់លេង
 ជាមួយមិត្តម្នាក់នោះ។
 ប៉ុន្តែ ឪពុកខ្ញុំបានចាប់ភ្ញាក់ក្នុងខ្ញុំថា ហើយស្រែកដាក់ខ្ញុំជាពាក្យសម្តី
 ដែលខ្ញុំមិនដែលបានឮទាល់តែសោះពីមុនមក ថា "តើឯងមិន
 ធ្លាប់បានលេងជាមួយកូនប្រុសរបស់ខ្លួនឯងនោះពីមុនមកទេឬ?
 កុំចាំឡើយនិយាយ សូម្បីតែមើលក៏មិនបានដែរ។"
 ខ្ញុំសួរថា ហេតុអ្វី?
 ពួកន្ទើយថា -ឪពុករបស់ខ្លួននោះគឺជាឈាតកម្លាក់។
 ពុកបន្តថា -ឪពុកដូចកូន កូនក៏ដូចឪពុកដែរ។

ឈាមអាក្រក់ គឺនៅតែអាក្រក់អញ្ចឹង។
 អាក្រក់ជាងរឿងបេត្រ។"
 ស្តាប់ទៅគួរឲ្យទន្ទឹមណាស់ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅក្មេងពេក ខ្ញុំមិនយល់ ហើយខ្ញុំ
 មិនហ៊ានសួរពីរឿងនេះទេ។

ប៉ុន្តែឥឡូវខ្ញុំដឹងហើយ។
 ឪពុកខ្ញុំក៏បានស្តាប់ទៅបាត់។
 នេះជាមូលហេតុដែលខ្ញុំមកដល់ពូមីង ដើម្បីចង់បានចម្លើយពីពូមីង។
 ប្រាប់ខ្ញុំមក តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងខ្លះ?
 ហេតុអ្វីបានជាមិនទុកចិត្ត?
 ហេតុអ្វីបានជាស្អប់?
 ហេតុអ្វីទៅ?

ប្រាប់ខ្ញុំមក តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីដាក់ទោសឲ្យជនដូចអ្នក?
 ប្រាប់ខ្ញុំមក តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីដាក់ទោសឲ្យជនដូចអ្នក?

សំណួរ ~
 ប្រហែលជាអ្នកម្នាក់របស់យើងទេ។

ការិយៈ ~
 តើជាកម្មរបស់នរណា?

សំណួរ ~
 ជាកម្មដែលអាក្រក់របស់យើង។ វាសនារបស់ប្រទេសកម្ពុជា។
 ប្រហែលមកពីយើងសមនឹងទទួលបានការឈឺចាប់ ដោយសារ
 តែផលកម្មអាក្រក់នេះ។

ការិយៈ ~
 ពួកយើង? តើពួកយើងបានណា?

សុខយ៉ី ~
 ពួកយើង គឺជាប្រជាជនកម្ពុជា។

ការិយៈ ~
 តើពូមីងចង់មានន័យថា ប្រជាជនកម្ពុជាជាប់លាននាក់
 មានវាសនាអាក្រក់ដូចគ្នាមែនទេ?

ពួកគេទាំងអស់គ្នា?
 ខ្ញុំមិនជឿទេ។
 គ្មានអ្វីទេ។

សំណួរ ~
 ប្រាប់ខ្ញុំមក,
 តើឯងចង់បានអ្វី?
 ប្រទេសជាតិទទួលយករបស់នេះហើយ។
 អំពើប្រល័យពូជសាសន៍ គ្រាន់តែជាគ្រោះមហន្តរាយតែប៉ុណ្ណោះ។
 ចូរយើងដឹកគ្នាទៅ ហើយរាប់អតីតកាលឲ្យបាត់ទៅ។
 យើងមិនអាចស្តាប់ឡើងវិញពីអ្វីដែលយើងបានបាត់បង់ ឬលុបបោល
 គ្រោះមហន្តរាយដែលបានបង្កើតឡើងដោយខ្មែរក្រហមនោះឡើយ។
 ចូរបំភ្លេចវាចោលទៅ។

ការិយៈ ~
 តើពូមីងចង់មានន័យថា នេះគឺអត្តសញ្ញាណជាតិមែនទេ?
 នេះមានន័យថា រឿងរ៉ាវអាក្រក់តែឡើងនៅថ្ងៃណាមួយអង្គ
 ទៀតមែនទេ?
 គ្មានអ្វីទេ!

វាមិនត្រូវបានធ្វើឲ្យរំលោភទេ តែជាស្រ្តីទេ អំពើប្រល័យពូជសាសន៍
 អាចកើតឡើងវិញបាន។

សុខយ៉ី ~
 វាជារឿងអាក្រក់។
 គ្មានអ្វីដែលកើតឡើងដោយមិនមាននោះទេ។
 នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះពុទ្ធមានពុទ្ធដីកា។

សំណួរ ~
 ត្រូវហើយ។ ព្រះពុទ្ធមានពុទ្ធដីកាថា យើងកើតមក
 ជាមួយនឹងអំពើបាប។
 អ្វីដែលអាចកប់បាន គឺអ្វីដែលយើងធ្វើជាមួយអ្នកទាំងនោះ។
 ទង្វើអ្វីមុនរបស់យើង នាំយើងទៅកើតឡើងវិញយើងកំពុងធ្វើ
 នាពេលបច្ចុប្បន្ន។
 ប្រសិនបើ យើងមិនធ្វើទៅលើទង្វើ និងទទួលបានដែលចេញមក
 ពីទង្វើទាំងនោះទេ យើងនឹងមិនអាចរស់នៅបានសេចក្តីសុខឡើយ
 សម្រាប់ជីវិតយើង។

សំណួរ ~
 កម្មផុស គឺជាចលនាមួយ។ យើងខ្លួនយើងអាចកំចាត់ឲ្យមានការ
 ទាក់ទាញ ឬលះកញ្ឆោតបាន។
 ទេ! វាមិនមែនជាការកំណត់វាសនានោះទេ។

ប្តូរពី ទស្សនាមាស

ទៅជាទន្លេនៃការផ្សះផ្សា ។ ទន្លេនៃការទទួលខុសត្រូវ ។

នៅពេលខ្ញុំអស់យោធន៍ខ្មែរស្រីបែបស្រីខ្ញុំ ខ្ញុំមិនចាំបាច់ក្លាយជាមិត្ត
ជាមួយគាត់នោះទេ ។
កាស៊ីបដែលគ្មានទឹកបញ្ចប់ ធ្វើឲ្យក្លាយទៅជាផែនដីគ្រោះនៃអំពើស្អប់
ហើយជាញឹកញាប់កើតមាននៅក្នុងគ្រួសារទាំងមូលរបស់យើង ។
យើងមិនត្រូវក្លាយជាទាសករដោយសារតែរឿងតែ
អតីតកាលនោះទេ ។

ការផ្ទុះ ~

សូមអរគុណ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្រាលហើយ ។
ខ្ញុំរីករាយណាស់ ដែលខ្ញុំបានមកកកពូមីង ហើយពូមីងបាន
ក្លាយសំណូមរបស់ខ្ញុំ ។
ខ្ញុំអាចសារភាពនៅចំពោះមុខពូមីងឥឡូវនេះថា ខ្ញុំក្រីខ្ញុំពុកខ្ញុំ ហើយ
បានមកលេងជាមួយអ្នកដឹកខងរបស់ខ្ញុំ ។ យើងមានភាពសប្បាយ
រីករាយណាស់ ដែលទង្វើនេះធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្ត ។
រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ គាត់នៅតែជាមិត្តល្អបំផុតរបស់ខ្ញុំ ។
ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំមិនដែលដឹងរឿងនេះទេ ។
ឥឡូវ ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំបានស្លាប់ហើយ ។
សូមអរគុណ ។

ពូមីងបានជួយខ្ញុំតាមរយៈពាក្យសម្តីរបស់ពូមីង ។
ប្រហែលជាខ្ញុំមិនមែនជាកូនប្រុសល្អទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះខ្ញុំមិនសោក
ស្តាយចំពោះអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើដោយល្មើសលាក់នោះឡើយ ។
ឥឡូវខ្ញុំអ្នករយៈទោសឲ្យខ្លួនឯង ចំពោះអ្វីដែលខ្ញុំមិនបានប្រាប់
ឪពុកខ្ញុំឲ្យបានដឹង ។
គាត់ត្រូវជាបង្កើនពាក់នៅក្នុងការលើកចាប់របស់គាត់ ។
អ្វីដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន ខ្ញុំមិនអាចព្យាយាមលើកចាប់ និងការជូរចត់
របស់គាត់បានទេ ព្រោះគាត់មិនអាចចែករំលែកបទពិសោធន៍របស់
គាត់ជាមួយខ្ញុំ ។ គាត់ត្រូវជាប់គាំងនៅក្នុងការលើកចាប់ និងអតីតកាល
របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែរក្សាប្រជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។

សង្ខេប

បើសិនសាកសួរ ។

ឆ្លងកាត់ប្រសូលមាមរបស់យើង ។

ឥឡូវ ត្រូវតែដើរឆ្ពោះទៅរកអនាគតកាល ។

សេចក្តីបញ្ចប់

ត្រា -
នេះគឺជាវៀងទម្លាយភាពស្ងៀមស្ងាត់។

♪ ចម្រៀង (ត្រា)

បូរីទន្លេឈាម ទៅជាទន្លេនៃការផ្សះផ្សា។
ទន្លេនៃការទទួលខុសត្រូវ។
បូរីទន្លេឈាម ទៅជាទន្លេនៃការផ្សះផ្សា។
ទន្លេនៃការទទួលខុសត្រូវ។

សុខលី -
អ្នកបានផ្តល់ឃើញផ្ទាល់ភ្នែកពីវៀងកាលពីសម័យសង្គ្រាម
ប៉ុន្តែវាគឺជាវៀងនៃសេចក្តីស្នេហាដែរ។

សុវណ្ណា -
ក្រោយពីបបួល ពត យើងភ្ជាប់គិតថា គឺជាការស្តាប់ខ្លួន
មួយដែលធ្វើឲ្យយើងដឹងថា ស្តាប់និងចង់កំហឹង។

ពារី -
ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទើបយើងដឹងថា បើគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ
នោះសតិរបស់យើងអាចនឹងត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយប្រល័ង
របស់យើងក៏មិនអាចនៅមានជីវិតដែរ។

ស៊ីហ្គេតា -
សេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងអស់នេះ បានមកពីពុក, ម៉ែ, បង,
ប្អូនប្រុស ស្រី, ជីដូន, ជីតា, អ្នកជិតខាង។

សុខលី -
និងក៏ដូចជាសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះសត្រូវរបស់យើង។

♪ ចម្រៀង (ត្រា)

បូរីទន្លេឈាម ទៅជាទន្លេនៃការផ្សះផ្សា។
ទន្លេនៃការទទួលខុសត្រូវ។ បូរីទន្លេឈាម ទៅជាទន្លេនៃការផ្សះផ្សា។
ទន្លេនៃការទទួលខុសត្រូវ។

និយាយ, និយាយ, និយាយ

យើងទាំងអស់គ្នា (នៅពេលដែលកំពុងដើរចូលទៅក្នុងហ្នឹងអ្នកទស្សនា ដើម្បីចែកចាយគ្រាប់អង្ករ)៖

ភាពឈឺចាប់របស់កម្ពុជា មានទំហំធំធេងណាស់។
ពីភាពឈឺចាប់ ទៅជាការមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យ។
សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យ បង្កើតឲ្យមានសន្តិភាព។
សន្តិភាព ធ្វើឲ្យមនុស្សមានចិត្តសុខសាន្ត។
មនុស្សដែលមានចិត្តសុខសាន្ត បង្កើតឲ្យមានគ្រួសារសុខសាន្ត។
គ្រួសារសុខសាន្ត ធ្វើឲ្យសហគមន៍មានសន្តិភាព។
សហគមន៍មានសន្តិភាព ធ្វើឲ្យជាតិទាំងមូលមានសន្តិភាព។
ជាតិមានសន្តិភាព ធ្វើឲ្យពិភពលោកសុខសាន្ត។
សូមឲ្យមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងសកម្ពុជា និងសន្តិភាព។

ប្រវត្តិនៃល្ខាន
នយោបាយ

(ឆ្នាំ២០០៨ ដល់ ឆ្នាំ២០១៨)

[illegible]

ជំណាក់កាលទី១

[illegible][illegible][illegible]

សកម្មភាពនេះ ក៏ផ្ដល់ជាចំនូលដល់ប្រជាជនក្នុងតំបន់កសិកម្មស្រែ សម្រាប់បញ្ជ្រាបការនាំចេញផ្សេងៗ
និងវិស្វកម្មស្រែចម្រុះ ក្នុងតំបន់កសិកម្មស្រែចម្រុះនេះ តាមរយៈវិធីសាស្ត្រនេះ
ដោយយោងតាមផ្លូវ ក្រសួងកសិកម្មនិងរុក្ខាប្រមាញ់បានរកឃើញទីតាំងផ្សេងៗគ្នា។

ជំណាក់កាលទី២

[illegible][illegible][illegible][illegible]

**ទម្លាយកាតស្លៀមស្ងាត់ និង
សាលាក្តីខ្មែរក្រហម**

**ដំណាក់កាលទី៣៖
ជំហានចុងក្រោយ**

សាលាក្តីខ្មែរក្រហម មិនទទួលបានជោគជ័យទាំងស្រុងចំពោះការផ្តល់ភាពយុត្តិធម៌។ ឆ្ងាយទៅវិញ សាលាក្តីខ្មែរក្រហម នេះបានបង្កគោរពមន្តរបស់ខ្មែរ។ សាលាថ្មីៗជាច្រើនត្រូវបានលើកឡើង និងតម្កល់ទុកនៅក្នុងប្រទេសខ្មែរ ដើម្បីអនុវត្ត ដំណើរការផ្សះផ្សា និងចាប់ផ្តើមស្ថាបនាថ្មីនៃខ្មែរក្រហម។ ប្រជាជនកម្ពុជាគាច់នឹងត្រូវសម្រេចចិត្តថា តើ ដំណើរការនេះនឹងមានប្រយោជន៍សម្រាប់ប្រទេសជាតិ សម្រាប់ខ្លួននិងគ្រួសារ និងសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ដល់ជនជាតិដើមជនជាតិ ដើម ពុំម្នាក់ម្នាក់នៅក្នុងស្ថានភាពស្មើស្ម័គ្រគ្នាដល់គ្នាទៅសាមគ្គី។ អ្នកនិពន្ធ ពិតជាចង់សាកល្បងរាល់បញ្ហាបាទឡើង នានាក្នុងការបង្កើតរឿង “ទម្លាយការពារស្បែកស្លាប់” ក្នុងខ្យងខ្យងនៃការស្នើយល់ព្រមចាស់ជាងមុនទៅកាន់សំណួរ អ្វីក៏ផ្ទុយ និងសាលាក្តីខ្មែរក្រហម។

គម្រោងនេះ ដូចគ្នានឹងគម្រោងដទៃទៀតរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិកម្ពុជាដែរ ដែលធ្វើឱ្យមានការស្នើសុំពីការពិត និងការផ្សះផ្សាប្រព្រឹត្តិប្រទេសកម្ពុជា។ តាមរយៈការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវហេតុផលដើម្បីឱ្យយល់គ្នាបាននិង សំណួរនានា ដែលបានលើកឡើងដល់សាលាក្តីខ្មែរក្រហម ក្នុងនាមជាមនុស្សជាតិម្នាក់ម្នាក់ យើងមានបំណង ចូលរួមជាមួយទស្សន៍វិស័យទាំងឡាយក្នុងប្រទេសកម្ពុជាក្នុងការស្វែងរកចម្លើយសម្រាប់សំណួរដ៏ពិបាក ដែលបានលើក ឡើងអំពីគុណប្រសិទ្ធិសាលាក្តីខ្មែរក្រហម និងគំនិតចំណាស់អំពីប្រព័ន្ធផ្សេងៗ ដែលសាលាក្តីខ្មែរក្រហមនេះអាច ចូលរួមចំណែកក្នុងដំណើរការវិភាគបញ្ហាប្រឈមសង្គមវិជ្ជា និងការផ្សះផ្សាទៅក្នុងរាជ្យ។

**ទម្លាយការពារ
ស្បែកស្លាប់**

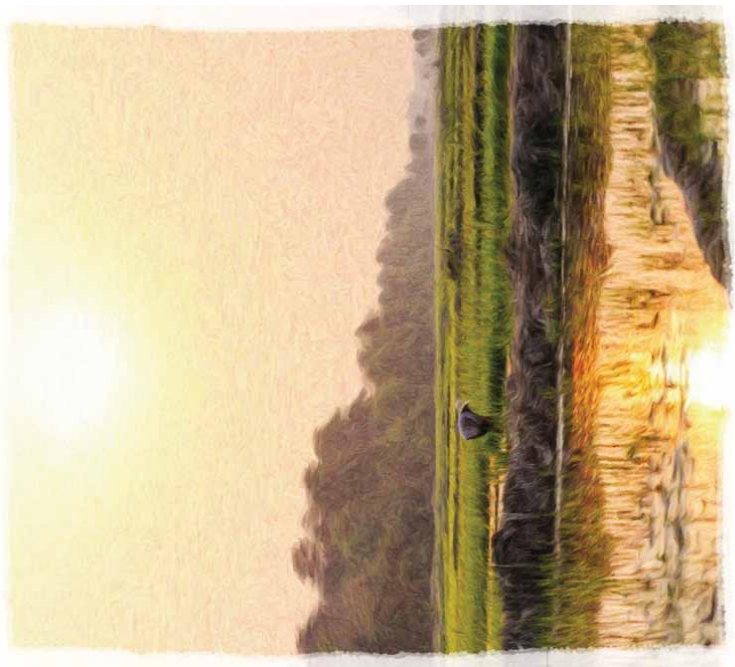
**លោកនិយាយ “ទម្លាយការពារស្បែកស្លាប់”
កម្មវិធីសម្រាប់ឆ្នាំ២០១៩**

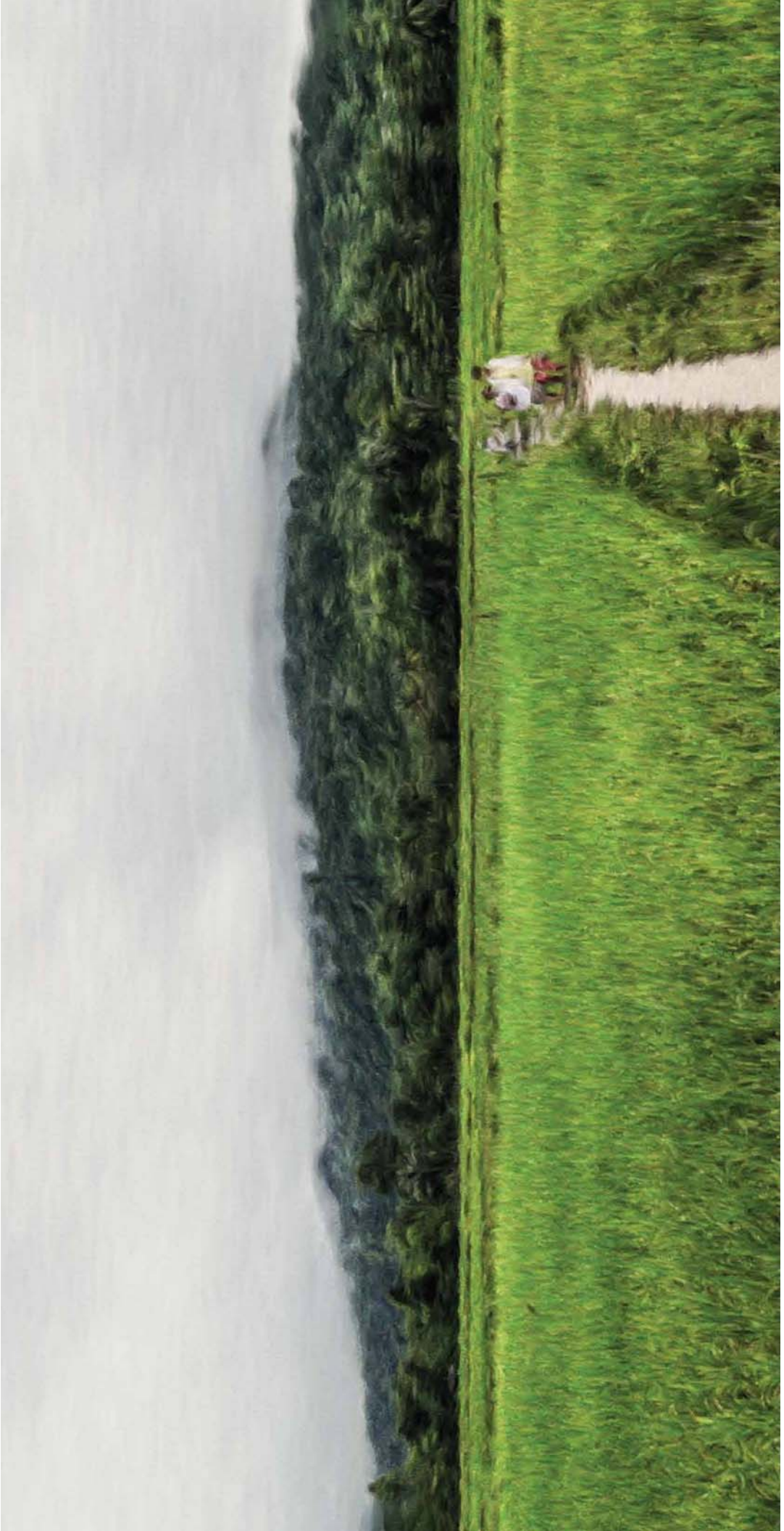
**កម្មវិធីសម្រាប់លោកនិយាយរៀង - ទម្លាយការពារស្បែកស្លាប់- នឹងត្រូវធ្វើឡើងនៅក្នុងទីតាំងចំនួន៥
ដូចខាងក្រោម៖**

រាជធានីភ្នំពេញ	ខេត្តកាកែត	ខេត្តកំពង់ចាម
ថ្ងៃទី១០-១១ ខែមករា ឆ្នាំ២០១៩	ថ្ងៃទី១១-១៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៩	ថ្ងៃទី៤-៧ ខែមីនា ឆ្នាំ២០១៩
	ខេត្តព្រៃវែង	ខេត្តបាត់ដំបង
ថ្ងៃទី១-៤ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៩	ថ្ងៃទី១១-២៤ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៩	

សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែមអំពីកម្មវិធីសម្រាប់ឆ្នាំ២០១៩ ខាងលើសូមទាក់ទង៖
មិន សាលាស៊ី និង សាង ចន្ទា
អ្នកស្រាវជ្រាវ និងអ្នកសម្របសម្រួល
កម្មវិធីស្រាវជ្រាវ និងអប់រំដើម្បីប្រល័យពូជសាសន៍នៅកម្ពុជា/
វិចិត្រសាលសហមរយវិទ្យាស្ថានស្ទឹងត្រែង
ទូរស័ព្ទ៖ +៨៥៥ (០)១០ ៨៤៨ ៤៤៤ ឬ +៨៥៥ (០)១២ ៦៦៣ ៦១១
អ៊ីមែល៖ truthsanas@dccam.org or truthchendda.s@dccam.org

៧ មករា ១៩៧៩ - ៧ មករា ២០១៩

ចប់

បន្ទាប់ពីការផ្តួលរំលំនៃរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ប៉ុល ពត
ការផ្សះផ្សារនៅកម្ពុជាស្ថិតក្នុងស្ថានភាពងាយប្រេះស្រាំនៅឡើយ។

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារ កម្ពុជា

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា បង្កើតឡើងនៅឆ្នាំ១៩៩៥ បន្ទាប់ពីសកាសហរដ្ឋអាមេរិកអនុម័តឲ្យមានច្បាប់ស្តីពី
យុត្តិធម៌សម្រាប់អំពើប្រល័យពូជសាសន៍ នៅខែមេសា ឆ្នាំ១៩៩៤ ដែលចុះហត្ថលេខាលេខជាធរមាន ដោយ
ប្រធានាធិបតី ហ្វីនតុន ។ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា បានគាំទ្រមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាជាផ្លូវការ។ មជ្ឈមណ្ឌល
ឯកសារកម្ពុជា បានទទួលការគោរពសរសើរ និងមេដាយជាច្រើនសម្រាប់កិច្ចការគាំទ្រឲ្យមានការចងចាំនិងយុត្តិធម៌
សម្រាប់ជនរងគ្រោះនៃអំពើប្រល័យពូជសាសន៍នៅកម្ពុជា។ ក្នុងឆ្នាំ២០០៧ ប៉ុណ្ណោះមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា
បានទទួលការងារសិទ្ធិមនុស្ស ដូឌីត លី ត្រៃលាច់ ពីមជ្ឈមណ្ឌលសម្រាប់ការទទួលខុសត្រូវនិងយុត្តិធម៌។
ព្រះបាទសម្តេច ព្រះបរមនាថ នរោត្តម សីហមុនី ទ្រង់ព្រះរាជទានគ្រឿងឥស្សរៈបេសពេកនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ
ថ្នាក់ដឹកនាំ ដល់លោក តាំង ឃុំ ក្នុងការទទួលស្គាល់ស្វាដៃដៃល្បីល្បាញរបស់លោកនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ
កម្ពុជា។ នៅក្នុងឆ្នាំ ២០១៨ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ក៏ជាអ្នកឈ្នះបានងារ៖ កម្មន ម៉ាកសែស ដែលត្រូវ
បានចាត់ទុកថាជាពានរង្វាន់ស្តីបែលអាស៊ី សម្រាប់ការថែរក្សាការចងចាំជាប្រវត្តិសាស្ត្រ សម្រាប់ការព្យាបាល
របស់ផ្លូវចិត្ត និងយុត្តិធម៌។

ទម្លាយភាព ស្ងៀមស្ងៀម

ការសម្តែងថ្មីរបស់កម្ពុជា
និពន្ធដោយ អាន់ម៉ារី ព្រីនស៍

សិល្បៈមិនត្រឹមតែជាផ្នែកមួយនៃការកំសាន្ត និងការបំផុសគំនិតតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសិល្បៈក៏ជាផ្នែកមួយនៃការបង្ហាញឲ្យឃើញពីជម្រៅទុក្ខសោករបស់មនុស្ស ភាពភ័យរន្ធត់ និងអំពើអាក្រក់ដែរ។ ក្នុងបរិបទទាំងពីរនេះ សិល្បៈអាចដើរតួជាផ្នែកមួយដ៏មានសារៈសំខាន់សម្រាប់ការអប់រំ។ ការទម្លាយភាពស្ងៀមស្ងៀម គឺជាកិច្ចការសិល្បៈមួយដែលព្យាយាមរួមបញ្ចូលធាតុផ្សំនៃវត្ថុអស្ចារ្យនៅក្នុងក្បាច់រាំនៅក្នុងបរិបទរឿងរ៉ាវពីអំពើប្រល័យពូជសាសន៍ និងភាពរន្ធត់។ ដោយសារតែតម្លៃនៃការអប់រំ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា សហការជាមួយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានដាក់បញ្ចូលការសម្តែងតួពីប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យឆ្នាំ១៩៧៥-១៩៧៩ នៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សានិងសៀវភៅណែនាំសម្រាប់គ្រូបង្រៀនរបស់ខ្លួន។ គ្រប់ទម្រង់ទាំងអស់ សិល្បៈមិនត្រឹមតែជាវិធីដ៏ល្អបំផុតក្នុងការចងចាំពីអតីតកាលតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរួមបញ្ចូលទាំងការចងចាំតាមរបៀបផ្សេងៗគ្នាសម្រាប់ថ្នាក់រៀន និងសាធារណៈ។ កម្មវិធីនេះទទួលបានការឧបត្ថម្ភ និងគាំទ្រដោយទីភ្នាក់ងារអភិវឌ្ឍន៍អន្តរជាតិស៊ុយអែត, ទីភ្នាក់ងារសហរដ្ឋអាមេរិកសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍អន្តរជាតិ និងសម្ព័ន្ធអន្តរជាតិនៃទីតាំងមនសិការ។

ចេញផ្សាយដោយមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាឆ្នាំ ២០១៨។

